

Arrest

nr. 250 753 van 10 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. DIENI en van attaché S. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 13 juni 2018 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 13 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 oktober 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 9 maart 2020.

1.3. Op 29 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 4 mei 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn op (...) 1988 te Gaza. U was woonachtig in At Tuffah te Gaza stad. U bent ongehuwd. U heeft een diploma in businessmanagement en bent sinds 2012 werkzaam voor (...). U heeft gewerkt tot aan uw vertrek uit Gaza.

In 2014 moest u, in functie van uw werk bij (...), voedselpakketten ronddelen met uw eigen wagen en dit op vraag van de directeur. In die tijd heerste er oorlog in Gaza en was het in principe verboden om zich te verplaatsen. Omdat u deze taak opgedragen kreeg, besloot u deze toch uit te voeren. In 2015, 7 à 8 maanden later, werd u opgebeld door Hamas. U moest zich aanmelden in het centrum van Al Tuffah. U werd toen ondervraagd over uw verplaatsing tijdens de oorlog en uw connectie met Israël. U mocht beschikken, maar werd de volgende dag wederom opgeroepen met dezelfde vragen. Aangezien ze geen bewijzen tegen u hadden, lieten ze u telkens gaan zonder voorwaarden. U had toen het gevoel in de gaten te worden gehouden door Hamas.

Rond 10 maart 2016 begaf u zich naar Al Shaf, waar het stuk grond van uw familie lag. U werd toen benaderd door leden van de Al Qassam brigade. Ze waren bezig met het installeren van een lanceerplatform voor hun raketten op uw stuk grond en u mocht hierover niemand verder inlichten. Zo niet, zouden ze u doden. U besloot toch uw familie in te lichten om hen te beschermen en te waarschuwen zodat ze zich niet meer naar de grond zouden begeven. Op 16 maart 2016 werd uw stuk grond gebombardeerd. U werd diezelfde dag meegenomen door leden van Al Qassam omdat ze u beschuldigden informatie te hebben doorgespeeld aan Israël over uw stuk grond. U werd opgesloten voor ongeveer een maand en werd vernederd, ondervraagd, geslagen en gefolterd. U werd toen eveneens beschuldigd dat u een agent zou zijn. U ontkende dat u hier ook maar iets mee te maken zou hebben. Op 15 of 16 april 2016 werd u terug vrijgelaten zonder voorwaarden. U ging verder met uw leven. Op 28 november 2016 ontving u een oproepingsbrief. U ging zich aanmelden en werd vervolgens voor twee weken gearresteerd. U werd wederom ondervraagd en gefolterd. Op 12 december 2016 werd u vrijgelaten met de voorwaarde dat er twee mukhtars borg voor u zouden staan en dat u zich dagelijks moest aanmelden bij Hamas om uw activiteiten van die dag te rapporteren. U moest zich toen na uw werk begeven naar het centrum van Al Tuffah of Zaitoun. Tijdens uw dagelijkse aanmelding werd er u steeds gevraagd naar uw activiteiten op het werk daar u regelmatig in contact kwam met personen uit het buitenland. In maart 2017 probeerde u een visum voor Spanje te regelen om het land te verlaten. U meldde dit echter niet in uw dagelijks verslag bij Hamas. Hamas kwam dit toch te weten, waarop ze u een reisverbod overhandigden. U probeerde alsnog om het land te verlaten, maar door het reisverbod slaagde u hier niet in. U vroeg een nieuw visum aan, maar ondervond nogmaals hetzelfde probleem. U staakte uw pogingen en bleef zich verder aanmelden bij Hamas. Op 11 juni 2017 werd het stuk grond onder dwang voor een te lage prijs verkocht aan Hamas, waar ze al sinds de bombardementen in 2016 op aasden. U bleef zich vervolgens dagelijks aanmelden. Op 21 februari 2018 bent u niet op uw dagelijkse afspraak met Hamas verschenen omdat u vermoeid was en het hierdoor uit uw gedachten was gegaan. Op 22 februari 2018 meldde u zich opnieuw aan en u werd toen voor vijf dagen aangehouden als straf. Toen Fatah de grensovergang overnam begin 2018 besloot u om een nieuw visum voor Spanje aan te vragen zodat u Gaza zou kunnen ontvluchten.

U kon Gaza uiteindelijk verlaten op 7 juni 2018. Via Egypte en Spanje kwam u in België aan op 13 juni 2018, waar u op 13 juli 2018 uw verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Gaza vreest u vermoord te worden door Hamas.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart (d.d. 11/05/2015), uw rijbewijs, uw diploma's, een certificaat van een opleiding bij het Rode Kruis, de verkoopakte van het stuk grond, een uitnodiging voor uw eerste visum van Spanje, een verzekering van uw visum en uw oproepingsbrief van 28/11/2016. U legt vervolgens ook kopieën neer van de volgende documenten: een verklaring van (...), uw salarisuittreksels van uw job bij (...), medische attesten van uw vader, uw eerste twee visa voor Spanje met het ontvangstbewijs, uw reisverbod, uw geboorteakte (d.d. 09/01/2008), uw laatste visum voor Spanje met ontvangstbewijs, een

kopie van uw uitreisstempel, uw boardingpasses, een verklaring van uw lidmaatschap bij Fatah, een vonnis van de rechtbank, een bewijs van de verdeling van de voedselpakketten, uw oproepingsbrief van na uw vertrek en documenten die aantonen dat verschillende familieleden werkzaam zijn voor de Palestijnse autoriteit.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals het UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij het UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van het UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest vermoord te worden door Hamas naar aanleiding van uw veelvuldige arrestaties in Gaza (notities persoonlijk onderhoud, d.d.09/03/2020, CGVS, p. 15). Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u doorheen uw asielprocedure doelbewust de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door essentiële stukken achter te houden. U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar België gereisd bent en dat u uw paspoort kort na uw aankomst in België heeft verscheurd omdat u schrik had dat u omwille van uw geldig Spaans visum teruggestuurd zou worden naar Spanje (CGVS, p. 11, verklaring DVZ, d.d. 26/09/2018, vraag 28, p. 10 - 11). Dat u een dergelijk belangrijk document zomaar zou verscheuren, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft verscheurd of heeft laten scheuren, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige

medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u, ondanks uw visum voor Spanje en uw vlucht van Egypte naar Madrid geen verzoek om internationale bescherming hebt aangevraagd in Spanje, terwijl u er wel enkele dagen verbleven zou hebben (CGVS, p. 11; verklaring DVZ, vraag 37). Uw verklaring dat anderen u hadden aangeraden geen bescherming aan te vragen omdat de situatie van vluchtelingen in Spanje slecht zou zijn (CGVS, p. 11), kan niet zomaar worden aanvaard waarom u eens in veiligheid in een Europees land geen verzoek om internationale bescherming hebt aangevraagd. Hiermee zet u de ernst van uw asielaanvraag danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Zelfs eenmaal in België aangekomen, zou u nog 20 dagen hebben gewacht om een verzoek in te dienen. U zou bij een vriend verbleven hebben alvorens een verzoek in te dienen bij de Belgische asielinstanties (CGVS, p. 11; verklaring DVZ, vraag 37). Uw uitleg dat u een tijd wachtte om uw verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat u vooreerst niet wist wat er met u ging gebeuren en geen kennis had van de lokale wetten omdat u nog nieuw was en u zich eerst wenste te informeren bij bepaalde mensen en advocaten (CGVS, p. 11), kan bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard. U had namelijk reeds meerdere malen een visum aangevraagd en had dus voldoende tijd uw verzoek om internationale bescherming in Europa voor te bereiden (CGVS, p. 9). Daarenboven was u eerst naar Spanje gegaan waar u had beslist geen verzoek om internationale bescherming te willen indienen. Dat u toch nog, na eerst in Spanje te zijn geland en er enkele dagen te hebben verbleven, ook nog enige tijd in België hebt gewacht alvorens een verzoek in te dienen, is een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met en niet getuigt van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt.

Vervolgens leiden tal van vaststellingen ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgestelde feiten en asielmotieven.

Zo stroken uw verklaringen vooreerst niet met de objectieve informatie in het dossier en met de gedane vaststellingen ten opzichte van bijvoorbeeld uw Facebookaccount.

Vooreerst kunnen er vragen worden gesteld bij de door u voorgestelde situatie of context omtrent het opleggen van een reisverbod door Hamas, nadat u Spaans visum had ontvangen. U verklaart dat u in 2017 – op het moment dat u de tansik probeerde te regelen om Hamas te omzeilen na uw problemen in

2014 en arrestaties in 2016 – er op het eerste visum slechts acht dagen overbleven vooraleer uw visum zou vervallen toen u uw vertrek probeerde te regelen (CGVS, p. 14 – 15). Gelet op het feit dat uw visum toen geldig was tot 30/06/2017 situeert zich dit ergens midden juni 2017. U verklaart dat Hamas toen uw naam van de tansik lijst heeft gehaald omwille van het reisverbod (CGVS, p. 15). Echter, volgens de beschikbare informatie die terug te vinden is in uw administratief dossier blijkt dat de grensovergang gedurende de maanden juni en juli 2017 niet geopend was. Ook indien u vroeger een poging zou hebben ondernomen in mei 2017 zou uw poging op niets uitgedraaid zijn daar de grensovergang in die maand ook gesloten was, uitgezonderd voor vier dagen maar enkel om mensen Gaza binnen te laten. De oversteek naar Egypte was gedurende de maand mei onmogelijk. Hierdoor staat het niet vast dat Hamas u de grensovergang geweigerd heeft of toch zeker dat hun persoonlijk reisverbod tegen u hiertoe de reden was. Niemand kon in die periode het land verlaten, waardoor ieders pogingen om toen het land te proberen verlaten geen positief resultaat opleverden. Dat Hamas u dan de toegang tot de grensovergang zou hebben ontcijferd, kan u niet aannemelijk maken.

Aangaande uw eerste visumaanvraag is het eveneens vreemd dat u dermate risico neemt om uw auto te parkeren voor het bureau van het viceconsul (CGVS, p. 14). Gezien uw dagelijkse aanmelding bij Hamas en het feit dat u het gevoel had in de gaten te worden gehouden door Hamas (CGVS, p. 12) is het vreemd dat u niet met de nodige voorzichtigheid bent omgesprongen bij uw verplaatsing naar het bureau van BLS. Dat u zich toen zomaar voor het bureau parkeerde, is geen gedrag dat overeenkomt met iemand die vervolging vreest voor Hamas.

Ook bij uw tweede visum dat geldig was van 1 augustus tot 29 september 2017 kan dezelfde bevinding aangaande de mogelijkheden tot de grensoversteek vastgesteld worden. In de maand augustus 2017 was de grensovergang voor vier dagen geopend in beide richtingen en in september was de grens gesloten voor personen die Gaza wensten te verlaten. Hiermee is eveneens niet aangetoond dat Hamas u toen de grensovergang probeerde te verhinderen. Daar de grensovergang in die periode slechts vier dagen geopend was, is de kans miniem dat u toen daadwerkelijk een geslaagde poging kon ondernemen om het land te verlaten, zeker gezien het gegeven dat in augustus 2017 voornamelijk pelgrims de oversteek maakten. Bovendien heeft u niet aangetoond dat u in die periode van de geldigheidsduur van het tweede visum toen niet effectief het land heeft verlaten, daar u het CGVS geen inzage heeft gegeven in uw paspoort. Door uw paspoort niet neer te leggen – naar eigen zeggen omdat het verscheurd is (CGVS, p. 11) - kan u mogelijks andere stempels in uw paspoort proberen verhullen. Wat betreft het document waarin u het reisverbod staft, dient te worden opgemerkt dat er geen reden voor uw reisverbod staat vermeld alsook wordt er geen gewag gemaakt van een bepaalde termijn waarin dit reisverbod van kracht is. Dit reisverbod kan u om eender welke reden hebben ontvangen. Bovendien betreft het een kopie waardoor de echtheid van het document niet kan worden nagegaan. Er rijzen dan ook heel wat vragen bij de authenticiteit van deze brief.

Het door Hamas opgelegde reisverbod voor u persoonlijk komt bovendien verder op de helling te staan na een blik op uw Facebook-pagina. Op 3 maart 2017 post u op uw persoonlijke pagina dat u ingecheckt bent in Cairo te Egypte. Op 8 maart 2017 checkt u vervolgens terug in te Gaza. U laat uitschijnen dat u toen ongeveer vijf dagen in Egypte verbleven heeft, wat vreemd is, gezien het reisverbod dat tegen u zou uitgevaardigd zijn. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u weliswaar dat u in 2010 naar Egypte bent gereisd, maar geeft u vervolgens aan dat u voor uw definitieve vertrek niet meer buiten Gaza gereisd heeft (CGVS, p. 4), alsook maakt u nergens gewag van het feit dat Hamas u hiervoor de toelating zou hebben gegeven. U verklaart weliswaar dat u mensen gesproken heeft om het land te verlaten, maar u heeft toen nooit resultaat behaald (CGVS, p. 10). Dat u bovendien ogenschijnlijk tot Egypte bent geraakt, doet sterke vragen rijzen bij uw reisverbod en ondermijnt hiermee ten stelligste de geloofwaardigheid van dergelijk reisverbod. Frappanter nog is echter dat u hiermee eveneens blijk heeft dat u zich vijf dagen lang bent gaan aanmelden bij Hamas, wat nochtans een vereiste was vanaf 12 december 2016 (CGVS, p. 14). Toen u op 21 februari 2018 zich een dag niet bent gaan aanmelden, meldt u dat Hamas u als straf vijf dagen lang had opgesloten (CGVS, p. 14-15). Meer zelfs, u bevestigt dat u ervoor nooit een dag heeft gemist (CGVS, p. 19). Dat u, aldus uw Facebook, zich ook in maart 2017 enkele dagen niet zult hebben aangemeld, en dat blijkbaar zonder gevolg bleef gezien u het zelf niet vernoemt in uw vervolgingsfeiten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw dagelijkse aanmelding. U maakt tijdens uw persoonlijk onderhoud enkel gewag van 21 februari 2018 waar u zich vergat aan te melden (CGVS, p. 15, p. 19). Nergens tijdens uw persoonlijk onderhoud heeft u te kennen gegeven dat u op een ander moment niet verschenen bent op uw dagelijkse afspraak. Dat u in die periode naar Egypte zou zijn gereisd, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid wat vragen oproept ten aanzien van uw asielmotieven.

Naast bovenstaande vaststellingen dienen er tevens heel wat vragen worden gesteld bij het aannemelijke karakter van uw vervolgingsfeiten.

Zo is er sprake van een fundamentele omissie ten aanzien van uw interview op de DVZ. U verklaart op het CGVS dat uw arrestaties aanvankelijk gelinkt waren aan de problemen die u had met betrekking tot het stuk grond te Al Shaf dat uw familie bezat (CGVS, p. 13), terwijl u daar bij de DVZ geen melding van gemaakt heeft (vragenlijst CVGS, d.d. 28/10/2019, p. 2 – 3). Nochtans werd u gevraagd om een, weliswaar kort, overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vertrek (vragenlijst CGVS, vraag 3.5, p. 3). U heeft dit nagelaten te doen. Dit is opmerkelijk aangezien uw verklaringen voor de Vragenlijst van het CGVS u werden voorgelezen in het Arabisch en door u als goedgekeurd werden ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt u aanvankelijk gevraagd of u opmerkingen had bij uw interview op de DVZ en u iets wenst te corrigeren (CGVS, p. 2 – 3). U gaf nog enkele bijkomende opmerkingen, zoals het lidmaatschap van uw familie bij Fatah en uw veroordeling nadat u sinds 2014 ervan verdacht werd samen te werken met buitenlandse diensten, maar maakte geen gewag van de problemen rond jullie stuk grond (CGVS, p. 2 – 3). Ook wanneer u gevraagd wordt of u alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming heeft kunnen vermelden, antwoordt u dat u enkel de hoofdredenen heeft vermeld zonder in te gaan op de details (CGVS, p. 3). Nochtans is het stuk grond een sleutelelement in uw asielmotieven. Ook u benadrukt dit door aan te halen dat Hamas u vanaf 2014 begonnen te verdenken dat u voor de vijand werkte, maar dat ze vanaf 2016, nadat de grond werd gebombardeerd, pas zeker waren van hun stuk (CGVS, p. 15). Dat u dan ook nagelaten heeft iets over de grond te vermelden op de DVZ en dit element pas voor het eerst ter sprake brengt tijdens uw onderhoud op het CGVS ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid. De opmerking van uw advocaat dat u de arrestatie in 2016 wel vermeldde bij de DVZ maar niet de oorzaak ervan, kan de vastgestelde omissie allerm minst vergoelijken (CGVS, p. 3). U sprak bij de DVZ namelijk wel gedetailleerd over uw werk bij (...) wat u zelfs tot tweemaal toe als oorzaak van uw problemen categoriseert, zonder dat u dus verwijst naar de problemen omwille van de familiale grond. Evenmin haalt u deze problemen aan wanneer bij de DVZ werd gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen (vragenlijst CGVS, p. 3, punt 8). Dat u zo'n belangrijk element achterwege laat wanneer de Belgische asielinstanties voor het eerst naar uw vervolgingsfeiten vragen, roept vragen op bij de geloofwaardigheid ervan.

Het feit dat Hamas u al sinds 2014 in de gaten zou hebben gehouden, komt vervolgens op de helling te staan door een aantal bijzonderheden in uw asielfrelaas. Zo verklaart u dat u op de tweede of de derde dag van de ramadanmaand een workshop had gepland maar deze kon helaas niet doorgaan omwille van de oorlog, waarop besloten werd om het voorziene budget voor het avondmaal tijdens deze workshop te gebruiken voor voedselpakketten (CGVS, p. 12). Na controle van de ramadanperiode in 2014 bleek dat deze van start ging op 29 juni 2014 en eindigde op 28 juli 2014. Om het feit te staven dat u toen voedselpakketten uitdeelde voor (...) legt u een document neer van de Al Rabee Market om de bestelling te staven (CGVS, p. 11). Dit document dateert echter van augustus 2014, reeds na het einde van de ramadan. Dit is opmerkelijk en komt niet overeen met het door u geschetste verhaal. Dat u sinds het uitdelen van de voedselpakketten zou zijn gevisieerd door Hamas wordt hiermee in vraag gesteld daar het door u geschetste tijdschema niet overeenkomt met de werkelijkheid.

Daarenboven is het merkwaardig dat u als enige werknemer bij (...) gevisieerd werd door Hamas, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt (CGVS, p. 18). U haalt weliswaar aan dat de zaak gelinkt was tussen u en de grond, maar vreemd genoeg vroeg men tijdens uw dagelijkse aanmelding enkel naar uw activiteiten gedurende uw werkdag bij (...) (CGVS, p. 17). U benadrukt zelfs tot driemaal toe dat er niet werd gesproken over de grond (CGVS, p. 17). Het is dan ook vreemd dat geen enkele andere collega ooit werd benaderd om via hen informatie te verzamelen over buitenlanders of tegen u. Dat de andere werknemers steeds uit het vizier van Hamas bleven, is dan ook niet geloofwaardig en zet uw asielmotieven verder op de helling. Bovendien is het gewoonweg weinig aannemelijk dat Hamas enkel via u wenste te weten te komen wie van de buitenlanders bij jullie kwamen, waar ze verbleven, aten en sliepen (CGVS, p. 17). U werd er net van verdacht met de buitenlanders mee te werken en die te informeren (CGVS, p. 15). Om die reden moet u voor Hamas een uiterst onbetrouwbaar persoon zijn geweest. Waarom Hamas net aan u, iemand die ze verdenken tegen hen te zijn, zouden vragen inlichtingen te verzamelen en door te geven, kan niet begrepen en dus gevold worden.

Om uw problemen met Hamas op te lossen bent u toen ten rade gegaan bij de directeur. U verklaart dat hij alles van uw zaak kent en uw directeur een persoon is die respect afdwingt en een belangrijke status heeft (CGVS, p. 18). Merkwaardig genoeg blijft u bijzonder vaag over de pogingen die de directeur zou hebben ondernomen om u te helpen uw probleem met Hamas op te lossen. Aangezien hij een persoon

is die respect afdwingt, mag worden verwacht dat u meer dan eens een beroep zou hebben gedaan op hem om u te helpen. Gevraagd hoe vaak de directeur geprobeerd had om uw problemen op te lossen verwijst u enkel naar de eerste maal dat u gearresteerd was geweest (CGVS, p. 18), rond maart 2016, meer dan twee jaar voor uw vertrek uit Gaza (CGVS, p. 13). Gevraagd op welke manier hij u geholpen had, haalt u aan dat hij contact zou hebben opgenomen met uw familie. Hij zou hen toen gevraagd hebben of hij iets kon doen om te helpen, waarop uw familie zou hebben geantwoord dat ze het zelf niet wisten (CGVS, p. 18). Indien uw directeur effectief zoveel respect afdwong, mag verwacht worden dat hij meer zou hebben gedaan om u te helpen dan enkel eens te informeren bij uw familie, maar dat ook u meermaals op hem beroep zou hebben gedaan. Het is namelijk ook doordat u voor hem werkte dat u deels in de problemen was gekomen, gezien uw samenwerking daar met buitenlanders (CGVS, p. 6). Van een persoon in dergelijke positie, alsook vanuit de missie van (...) die gericht is op ondermeer het versterken van de stem van de Palestijnse bevolking, mag worden verwacht dat de directeur meerdere pogingen zou hebben ondernomen om uw familie bij te staan. (...) wil zich bovendien opstellen als een bemiddelaar in het Palestijnse verzoeningsproces en een vrije democratische staat opbouwen, zoals de info in het dossier aanhaalt. Dat een directeur van dergelijke organisatie dan niet meer geprobeerd zou hebben om u bij te staan na uw arrestaties omdat u zich wou houden aan uw belofte, kan dan ook niet overtuigen (CGVS, p. 19). Dat hij niets kan veranderen aan de zaak, kan misschien worden aangenomen, maar dat hij vervolgens geen nieuwe poging heeft ondernomen of dat u toen de zaak heeft gelaten voor wat het was, is niet aannemelijk en ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Ook aangaande uw arrestatie voorafgaand aan uw dagelijkse aanmelding kunnen vragen worden gesteld, wat zijn invloed heeft op de ernst van uw vermeende vrees. Het is opmerkelijk dat u – na het ontvangen van uw oproepingsbrief van 28 november 2016 – er toen gerust in was dat het goed ging aflopen, zeker gezien het feit dat Hamas u sinds de voedselpakketten in het oog hield (CGVS, p. 12). Dat u toen geen flauw vermoeden had waarover het kon gaan, ook al had u toen niets nieuws gedaan waardoor ze u konden beschuldigen (CGVS, p. 14), is niet aannemelijk. Nochtans hadden ze ook tijdens uw eerste arrestatie geen duidelijke aanwijzingen gehad voor een concrete beschuldiging. Dat u er deze keer gerust op was, is gewoonweg niet aannemelijk in het oog van de door u ingeroepen vrees. Verwacht mag worden dat u zich de nodige zorgen zou maken, zeker omdat u op 16 maart 2016 een maand werd gearresteerd zonder enige terechte beschuldiging. Dat u toen dacht dat u dezelfde dag terug zou kunnen beschikken zonder problemen, kan niet overtuigen. Bovendien kunnen vragen worden gesteld bij het feit dat Hamas vervolgens zeven maanden zou wachten om u nogmaals op te roepen. Dat Hamas toen niet vroeger tot de actie overging om u andermaal op te roepen, is opmerkelijk. Verwacht mag worden dat, indien Hamas u daadwerkelijk te grazen wou nemen, dat ze al eerder een poging zouden hebben ondernomen. Door een periode van zeven maanden te wachten gaven ze u de kans om uit de mazen van het net te glippen en aan hen te ontkomen. Dat u in die periode uw leven op een normale manier kon verderzetten en u in die periode niets van Hamas vernomen heeft, getuigt niet van de minste nood dat Hamas u verder zou blijven viseren (CGVS, p. 14, p. 16). Verwacht mag worden dat ze in die periode reeds een poging zouden hebben ondernomen, gezien de vasthoudendheid van Hamas na uw tweede arrestatie. Dat ze toen nagelaten hebben om actie te ondernemen, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw vermeende vrees. Om deze oproeping van 28 november 2016 te staven legt u uw oproepingsbrief neer. Op deze oproepingsbrief staat echter geen reden vermeld, waardoor niet vaststaat dat u omwille van dezelfde feiten zou zijn opgeroepen. U kan om eender welke reden zijn opgeroepen en dit toont niet aan dat u omwille van het stuk grond of uw job bij (...) zou zijn opgeroepen.

Ook wat betreft het stuk grond zijn er aantal elementen op te merken die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo is het vooreerst vreemd dat de leden van Qassam u niet gewoon wegstuurden op het moment dat u een eerste voet op uw grond zette, zonder meer. In de plaats daarvan gaven ze net hun geheime militaire plannen prijs, terwijl deze leden allerminst wisten wie u was en of u te vertrouwen was (CGVS, p. 12-13). U haalt aan dat ze u zouden hebben bedreigd met de doodstraf indien u iemand op de hoogte zou brengen van hun plannen (CGVS, p. 13). Vanzelfsprekend is het frappant dat de leden van Qassam dit gewoonweg zouden zeggen, terwijl ze u met hun militair geweld ook gewoon van uw grond konden drijven. Meer nog, er mag worden verwacht dat deze personen zich op voorhand zouden hebben geïnformeerd naar de eigenaar van de grond om zich ervan te vergewissen of die hen goedgezind stond zodat hun plannen met succes konden worden uitgevoerd. Op die manier hadden ze moeten weten dat het, gezien uw geschiedenis met Hamas en op basis van de politieke voorkeur van uw gehele familie (CGVS, p. 13), een enorm risico was van hen om net op de grond van uw familie een lanceerbasis voor hun raketten te installeren. De door u geschetste gebeurtenissen en context lijken door bovenstaande bevindingen dan ook allerminst aannemelijk.

Nadat u weg werd gedreven door de mannen van Qassam werd kort daarop het stuk grond gebombardeerd, met name op 16 maart 2016 (CGVS, p. 13). Dat Hamas dan vervolgens uw familie had gedwongen tot verkoop is allerm minst vreemd te noemen. De grond was namelijk volledig verbrand, zegt u zelf (CGVS, p. 18). Dit niet enkel voor jullie familie, maar ook voor Hamas. Dat Hamas dan nog steeds geïnteresseerd is in de grond is opmerkelijk daar ze op deze manier meer in het vizier lopen van Israël. Op deze manier is de grond een vergiftigd geschenk. Dat Hamas uw familie onder druk zou hebben gezet om de grond te verkopen, wordt hiermee ernstig in vraag gesteld. Dat Hamas vervolgens meer dan een jaar pogingen zou ondernomen hebben zonder verdere stappen te ondernemen, is eveneens opmerkelijk. U verklaart dat Hamas uw vader benaderde via een persoon uit de wijk en dit nadat u een maand opgesloten zat, hiermee verwijzend naar uw arrestatie in maart 2016 (CGVS, p. 18). De verkoop werd pas gesloten op 11 juni 2017 (CGVS, p. 10). Het is opmerkelijk dat er meer dan een jaar zit tussen de verkoop en het bombardement. Indien Hamas daadwerkelijk op de grond aasde, kan worden verwacht dat ze het proces probeerden te versnellen en de verkoop reeds eerder probeerden af te sluiten. Dat ze nagelaten hebben dit te doen, roept vragen op. Vervolgens is het niet aannemelijk dat Hamas tijdens uw dagelijkse aanmelding niet meer gesproken heeft over het stuk grond (CGVS, p. 17). Nochtans werd de grond pas verkocht op 11 juni 2017 terwijl u zich dagelijks moest aanmelden sinds uw arrestatie van 28 november 2016. Dat ze toen niet over de grond zouden hebben gesproken, ondermijnt ten stelligste uw geloofwaardigheid, daar dit de oorspronkelijke reden was van uw arrestaties. Dat Hamas nagelaten heeft om u verder onder druk te zetten om het stuk grond alsnog te verkopen, is opmerkelijk. Verwacht mag worden dat ze uw vader meer onder druk zouden zetten om te verkopen, daar ze uw dagelijkse oproeping achter de rug hadden om hem sneller te doen verkopen. Dat u vervolgens de volledige naam niet kan geven van de persoon die toen de grond gekocht heeft, is eveneens opmerkelijk (CGVS, p. 18). Daar het stuk grond de oorsprong is van uw problemen mag worden verwacht dat u op de hoogte bent van alles wat met dit stuk grond te maken heeft en dat u kennis heeft van de nodige details. Dat u nagelaten heeft om zich te informeren wie toen achter de verkoopovereenkomst zat, is opmerkelijk. Uw asielmotieven en de ernst van uw vermeende vrees worden hierdoor verder in vraag gesteld.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u zich na uw vertrek uit Gaza amper geïnformeerd heeft over het vonnis dat werd uitgesproken. Bovendien verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het vonnis uitgesproken werd in de maand oktober of november van het jaar 2019 (CGVS, p. 19), terwijl het document gedateerd is op 26 september 2019 en u ook op de Dienst Vreemdelingen zaken aanhaalt dat uw familie dit nieuws ontving in september 2019 (vragenlijst CGVS, vraag 3.2, p. 2). Vreemd is ook dat u bij de DVZ zelfs niet wist door welke rechtbank u werd veroordeeld, terwijl u bij het CGVS duidelijk stelt dat het de militaire rechtbank was (CGVS, p. 3). Wat echter nog frappanter is, is dat u geen coherente verklaringen aflegt over de lengte van uw gevangenisstraf. U verklaart tijdens het interview op de DVZ dat u tien jaar had gekregen. U corrigeert dit onmiddellijk op het CGVS bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud naar negen jaar (CGVS, p. 3). Dat u hier aanvankelijk geen duidelijkheid over kan scheppen, is opmerkelijk daar van een verzoeker kan worden verwacht dat deze zich informeert over het verdere verloop van de ondergane problemen. Bovendien heeft u dagelijks contact met uw familie (CGVS, p. 5). Uw verklaring dat uw broer u zou hebben medegedeeld dat de gevangenisstraf tussen de zeven en de tien jaar zou duren en u toen had verstaan dat het tien jaar was (CGVS, p. 3), is weinig geloofwaardig. Indien u contact had met het thuisfront in verband met uw vervolgingsfeiten en uw persoonlijke gevangenisstraf mag worden verwacht dat er effectieve straffen worden uitgesproken en uw broer deze niet bij benadering zou hebben gezegd, gezien het belang en de impact ervan op uw persoon. Dat u zich voor uw interview bij de DVZ niet afdoende geïnformeerd heeft om de nodige details van uw vonnis te kunnen weergeven, is opmerkelijk. Aan het door u neergelegde vonnis kan bovendien weinig waarde worden gehecht gezien het een kopie betreft waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan. Bovendien kunnen dergelijke documenten enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en u aldus niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielsrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale

bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 19 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U verklaart dat u woonachtig was in Al Tuffah, in een huis dat eigendom was van uw vader (CGVS, p. 4). U heeft een universiteitsdiploma behaald van businessmanagement. Uw studies werden bekostigd door uw vader (CGVS, p. 6). Na uw studies was u aanvankelijk werkzaam als taxichauffeur. U maakte hiervoor gebruik van uw eigen wagen (CGVS, p. 6). Eind 2012 ging u aan de slag bij (...), waar u midden 2016 een vast contract kreeg (CGVS, p. 6; p. 12). U heeft een zus die in de Verenigde Arabische Emiraten verblijft en daar werkzaam is als lerares. Uw broers in Gaza handelen allemaal in kolen voor een shisha en u heeft ook twee broers die studeren (CGVS, p. 5). Uw inkomen was voldoende om rond te komen in Gaza (CGVS, p. 8). U heeft uw reisweg naar België volledig zelf bekostigd (CGVS, p. 9).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 6 maart 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20200306.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazawi teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. De laatste escalatie van geweld vond plaats van 12 tot 14 november 2019. Naar aanleiding van de doelgerichte moord (operatie "zwarte gordel") op een commandant van Palestijnse Islamitische Jihad (PIJ) en zijn echtgenote door Israël werden honderden raketten op Israël afgevuurd. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht op heel het grondgebied doelwitten van de PIJ. Volgens de pers zijn deze vijandelijkheden de meest moorddadige sinds het geweld van 14 mei 2018 bij de grens met Israël. Bij de bombardementen van de Israëlische luchtmacht vielen 34 slachtoffers, onder wie 14 burgerslachtoffers. De huidige situatie kan echter "relatief rustig" worden genoemd.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen in de Gazastrook hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer' (GMT). Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Als gevolg van de escalatie van het conflict midden november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigden de organisatoren aan dat de marsen zouden worden uitgesteld tot 30 maart 2020, de datum van de tweede verjaardag van de 'Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zouden de marsen eenmaal per maand en bij speciale gelegenheden georganiseerd worden.

Op 29 januari 2020 gaf de publicatie van het "akkoord van de eeuw" door de Amerikaanse overheid aanleiding tot een algemene staking op de dag zelf. Bij die gelegenheid vertrapten betogers portretten van Donald Trump en steeg het aantal afgevuurde raketten en mortiergranaten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode augustus 2019 tot februari 2020 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard en heeft bijgevolg niets te maken met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijven in de bufferzone regelmatig incidenten plaatsvinden. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op 27 augustus 2019 vielen bij drie niet-opgeëiste zelfmoordaanslagen een tiental slachtoffers in Gaza-Stad. Als gevolg hiervan riep Hamas de noodtoestand uit en verrichtte talrijke arrestaties in de jihadistische milieus in Gaza. Sindsdien voert Hamas "een geheime oorlog" tegen de salafistische groepen en met name tegen de aanhangers van de Islamitische Staat (IS).

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2019 en midden november 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart

vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden

dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken

verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. U legt uw rijbewijs, uw identiteitskaart, uw diploma's, een attest van het Rode Kruis en uw geboorteakte neer. Deze tonen uw Palestijnse herkomst, identiteit en studies aan, wat hier niet wordt betwist. U legt vervolgens een verklaring neer van uw werkgever en uw bankuittreksels om aan te tonen dat u werkzaam was voor (...). Dit staat hier eveneens niet ter discussie. Echter, dat u omwille van uw job bij (...) een vervolgingsvrees ten aanzien van Hamas koestert, wordt met deze documenten niet aangetoond. Vervolgens legt u de verkoopakte neer van het stuk grond van uw vader. Op dit document wordt de officiële verkoop geregistreerd, maar dit toont niet aan dat de tegenpartij een aanhanger was van Hamas of dat u het stuk grond onder dwang van Hamas moest verkopen, alsook dat hiermee een link met uw arrestaties bestaat, is hiermee niet aangetoond. U legt medische attesten neer over uw vader. U verklaart dat uw vader ziek is geworden door de situatie (CGVS, p. 10). Deze documenten tonen echter enkel aan dat uw vader daadwerkelijk medische problemen ervaart, maar kunnen geen uitsluitel geven over de oorzaak van zijn problemen. De Spaanse uitnodiging komt daadwerkelijk van uw nicht, maar zegt niets over de reden waarom u een uitnodiging ontving. Hiermee heeft u geen link met uw vervolgingsvrees aangetoond. Ook het verzekeringsattest met betrekking tot uw eerste visum zegt niets over uw persoonlijke vervolgingsvrees, net zoals de door u neergelegde visa en de bijhorende betalingsbewijzen ook niets zeggen over de door u aangehaalde feiten. U legt vervolgens een verklaring neer van Fatah van uw eigen lidmaatschap, alsook van uw vader, broer en oom. In deze documenten wordt gewag gemaakt dat u en uw familieleden aanhangers waren van Fatah en dat uw familieleden toegewijd waren aan de Palestijnse Autoriteit, maar tonen niet aan dat u omwille van uw lidmaatschap of de werkzaamheden van uw familieleden gevisieerd zou zijn geweest door Hamas. Zelf heeft u ook niet meer deelgenomen aan activiteiten van Fatah sinds 2005 (CGVS, p. 8). Op de oproepingsbrief daterend van na uw vertrek uit Gaza staat eveneens geen reden vermeld, waardoor u om het even welke reden kan zijn opgeroepen. U legt tot slot ook uw boardingpasses en uitreisstempel neer. Deze bevestigen enkel uw reis van Egypte naar België maar zeggen eveneens niets over uw persoonlijke problemen.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 03/04/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en machtsoverschrijding, poneert verzoeker dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens voldoet hij aan de voorwaarden om te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert vooreerst aan dat hij een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève heeft, doch hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze als niet geloofwaardig bestempelt. Hij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker benadrukt hierbij vooreerst dat hij vreest te worden gedood door Hamas omdat hij deel uitmaakt van een familie die behoort tot de Fatah-beweging. Vervolgens betwist verzoeker de verschillende motieven van de bestreden beslissing. In het verzoekschrift wordt in dit verband gesteld als volgt

"A.I. De verscheuring van het paspoort

De verwerende partij motiveert eerst zijn beslissing door te zeggen dat "(...)"

De verzoekende partij geeft toe in zijn personeel onderhoud met de CGVS dat "[d]e eerste maal toen ik in België aankwam en mijn aanvraag voor asiel heb ingediend, was mijn visum nog geldig voor ongeveer 5 maanden. Ik heb toen schrik gehad, dat toen ik opgepakt zou worden, dat ze me zouden terugsturen naar Spanje. Daarom heb ik het paspoort verscheurd. Het is eigenlijk mijn vriend die het paspoort verscheurd heeft, zodat ik niet zou moeten terugkeren. Dit is toch een belangrijk document, waarom heeft u het laten scheuren? Ik was zeer bang en zeer bezorgd om terug te moeten keren naar Spanje. En ook omdat er maar een geldigheidsduur van 5 maanden op het visum stond. (...) " (NPO, p. 11) *De verwerende partij was op de hoogte van deze informatie en heeft deze niet bewust genoemd, ook al is dit een volkomen waarschijnlijke verklaring. Hoe kan de verzoekende partij een document presenteren dat ze niet meer hebben omdat ze het zelf hebben gescheurd. De raadsman van de verzoekende partij voegt hieraan toe dat juist omdat de verzoekende partij heeft toegegeven dat zij haar uiteen heeft gerukt, haar openbaarmaking als relevant kan worden beschouwd. Hij had inderdaad heel goed kunnen beweren dat zijn paspoort was gestolen. Vervolgens heeft verzoeker een indrukwekkend aantal documenten ingediend waaruit blijkt dat hij tot 7 juni 2018 goed heeft geleefd in de Gazastrook.*

De verzoekende partij legt zijn eerste twee visa voor Spanje met ontvangstbewijs, zijn reisverbod, zijn geboortakte (d.d. 09/01/2008), zijn laatste visum voor Spanje met ontvangstbewijs, een kopie van zijn uitreisstempel en zijn boardingpasses waarbuiten het moment en de wijze waarop hij gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land kan worden getwijfeld. Deze motivatie is dus nutteloos in verband met deze zaak aangezien de verwerende partij geen ernstige redenen aanvoert in de bestreden beslissing om aan zijn verklaringen over deze verschillende punten te twijfelen.

Daarna verwerende partij verwijt aan de verzoekende partij dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje. Verwerende partij en Uw Raad weten wel dat aanvragers om internationale bescherming een land in zijn hoofd hebben waarin zij een aanvraag willen indienen, vooral omdat zij op de hoogte zijn van de "Dublin -verordeningen. Bijgevolg dienen ze geen verzoek in de hoop in aan deze verordeningen te ontsnappen. Bovendien sluit het aan bij het volgende punt, daarom scheurde de verzoekende partij zijn paspoort. De twee redenen zijn intrinsiek met elkaar verbonden, aangezien hij zal toegeven dat hij bang was om naar Spanje te worden gestuurd toen België de eindbestemming was van zijn vlucht uit Gaza. De verzoekende partij gaf toe dat u(...) België een betere zorg draagt voor bescherming dan Spanje. Ik heb in Spanje heel wat vluchtelingen ontmoet en hun situatie was zeer slecht en ze hebben me gezegd om geen aanvraag in te dienen in Spanje. En ze hebben me gezegd dat de Spaanse autoriteiten de vluchtelingen op een zeer slechte wijze behandelen. " (NP O, pil) Bovendien was hij van mening dat zijn leven in Europa, toen hij de Gazastrook verliet en in Europa aankwam, veilig en zonder gevaar was. Dit argument (geen internationale verzoek in te dienen in Spanje) bewijst in dit geval niets. Bovendien zijn alle argumenten in verband met de reis absoluut niet relevant om de vrees vast te stellen in geval van terugkeer naar de Gazastrook. Vanaf dat moment, blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die de verzoekende partij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is aangehold, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aantonen.

Het is daarom niet mogelijk hier iets uit te halen, omdat deze verwachting ook verband houdt met zijn angst om teruggestuurd te worden naar Spanje wanneer hij het niet wilde! Bovendien heeft de verzoekende partij uitgelegd dat " (...) mijn visum toen nog geldig was. En ik was natuurlijk zeer bang en ik wist niet wat ze met mij gingen doen, gingen ze me terugsturen naar Spanje en ik heb toen met bepaalde mensen gesproken. Ik heb dan raad gevraagd aan bepaalde mensen en bepaalde advocaten. En de mensen hebben me dan aangeraden om hier in België een aanvraag in te dienen voor asiel en ze hebben me gezegd je moet je paspoort niet indienen, zodat ze je niet zullen dwingen om terug te keren naar Spanje. Ik was nog nieuw en ik kende de lokale wetten nog niet. " (NPO, p1) De motivatie van de bestreden beslissing kan niet besluiten dat "[v]ervolgens leiden tal van vaststellingen ertoe dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgestelde feiten en asielmotieven."

A.2. Verklaringen met objectieve elementen en Facebook profiel

Verweerster is van mening dat hij niet kon proberen Gazastrook rond juni 2017 te ontvluchten omdat volgens objectieve informatie van de CG VS de grenspost was gesloten.

De verzoekende partij verklaarde dat " [j]k heb dus nog op een andere manier geprobeerd om te kunnen reizen. Ik heb ook geprobeerd om een tansik te doen voor 3000 dollar en dat was via een persoon uit Khan Younis, A. S. noemt hij. Ik heb hem 2800 dollar gegeven en ik heb hem gezegd: eens ik voorbij de grensovergang ben, zal mijn broer de rest van het bedrag je bezorgen. Op het eerste visum bleven er nog maar 8 dagen over, op de geldigheidsduur. Toen de lijst met de namen verscheen, heeft Harnas mijn naam van de lijst gehaald en ze hebben hem gezegd: deze persoon heeft een reisverbod, hoe kan je met hem een tansik regelen. Daarna is mijn visum afgelopen, is het niet meer geldig geweest.

Ik heb via email een nieuwe aanvraag ingediend en uitgelegd dat ik de eerste maal niet kon reizen met het visum. Ze hebben een nieuw visum bezorgd, die gebaseerd was op mijn eerste aanvraag die ik had ingediend. En ook met het 2e visum ondervond ik hetzelfde probleem. '(NPO, pp. 14-15) Bij het lezen van de uitleg van verzoeker is er geen tegenspraak met de objectieve informatie, aangezien hij uiteindelijk niet kon vertrekken.

Voor verzoeker hoopte hij door betaling van de Tansik een vergunning voor het passeren te krijgen, ook al was de grenspost gesloten. Door op de Hamas-lijst te staan, eindigde zijn project bovendien definitief. Er is geen tegenstrijdigheid tussen de objectieve elementen van de CGVS en de afgebroken poging om Gaza met zijn visum te verlaten.

De verwerende partij vraagt zich af waarom de verzoekende partij met zijn eigen auto naar het visumkantoor gaat. Ten tijde van het eerste visum had hij niet het gevoel dat hij werd gadegeslagen door leden van de Hamas-regering. Toegegeven, moest hij dagelijkse bij Harnas aanmelden, maar het was dan ook normaal om zijn eigen auto te gebruiken en een normale instelling te hebben.

Wat reizen tijdens de sluiting van de oversteekplaats in augustus en september 2017 betreft, was het de aanvrager verboden vanaf 16 maart 2017 te reizen, daarom moest hij profiteren van de eerste opening van Rafah vóór deze opening is niet officieel en regelmatig georganiseerd. . Dus elke keer dat de terminal werd geopend, probeerde hij de Gazastrook te verlaten. Bovendien zijn het de Egyptische autoriteiten die besluiten Rafah te openen of te sluiten en Harnas heeft er niets mee te maken.

Verwerende partij betwist de geldigheid van het reisverbod omdat de reden voor het reisverbod niet op het document wordt vermeld. Dit document is afkomstig van Hamas, het is niet in het belang van Harnas om de reden voor dit verbod te noemen, met het risico dat het zijn geloofwaardigheid verliest met andere landen, zoals Egypte.

Met betrekking tot de 5 dagen reizen naar Egypte erkent de aanvrager Egypte te hebben bezocht van 3 maart 2017 tot 7 maart 2017. Verzoeker staat erop dat hij het document (het inreisverbod) heeft ontvangen op 16 maart 2017, 10 dagen na zijn terugkeer uit Egypte. Verzoekende partij wil erop wijzen dat zij tijdens de hoorzitting niet over zijn reis of over zijn doel sprak omdat deze openbaar was. De verwerende partij heeft het gevonden omdat het op internet is gepubliceerd. Het kwam nooit bij hem op om dit tegen de verwerende partij te zeggen omdat hem dat niet was gevraagd. Dit feit is echter niet gemakkelijk te verbergen en iedereen zou het gemakkelijk kunnen weten. Het bewijs is dat de verwerende partij dit rechtstreeks heeft gevonden.

Waarom werd hij tijdens zijn 4-daagse reis naar Egypte niet gearresteerd omdat hij het dagrapport niet had afgeleverd zoals het was toen hij weg was in februari 2018? Zijn reis in maart 2017 werd uitgevoerd door een conferentie van een delegatie van de clan. Bijgevolg kregen de jongeren (inclusief de verzoekende partij) de steun van de clans en garanties voor de terugkeer van de deelnemers, gegeven door de Mokhtars. Tijdens deze periode had verzoeker geen visum voor de Europese Unie, wat de zekerheid van zijn terugkeer naar Gaza betekende, waarna hij een reisverbod op 16 maart 2017 ontving. Met een visum in zijn paspoort wordt ervan uitgegaan dat de verzoekende partij niet naar Gaza terugkeert.

A.3. Verklaringen bij DVZ

In de eerste plaats wil de raadsman van verzoekende partij benadrukken dat de versie alleen op basis van de verklaring aan DVZ wordt aangevochten. Daarnaast was de advocaat, naast hetgeen in het vorige punt al was gezegd over het doel van de gehoord bij de CG VS, absoluut niet aanwezig bij de gehoord van de DVZ. De gehoord bij de CGRA dient dan ook nog steeds ter verduidelijking van de elementen die aanwezig zijn in de verklaringen aan DVZ. Er zijn daarom geen tegenstrijdigheden tussen de volgende verklaringen, alleen aanvullende informatie en details die niet aan de DVZ konden worden verstrekt. Het verhaal in verband met zijn stuk grond is een van de oorzaken van zijn probleem. Verwerende partij is van mening dat dit een leugen is, aangezien zij er tijdens de eerste hoorzitting niet over heeft gesproken. Verzoekende partij van mening dat de vragen waren beperkt en richtten zich voornamelijk op gevangenisstraf. Bovendien werd hem tijdens deze hoorzitting meegedeeld dat hij de gelegenheid had om mijn hele verhaal op de tweede hoorzitting te beschrijven. Bovendien vertelde de onderzoeker hem tijdens het eerste interview dat alles wat hij wilde toevoegen in het tweede interview volledig gedetailleerd zal zijn, aangezien het eerste slechts een primaire hoorzitting is.

Trouwens heeft de verzoekende ook in het begin van zijn onderhoud gezegd dat "In dit gesprek heb ik alleen maar de hoofdlijnen van mijn verhaal kunnen vertellen. Ik heb niet op de details kunnen ingaan. Ik ben er niet kunnen op ingaan op de werkelijke manier. Ik heb niet alles kunnen vertellen. Daarom heb ik niet op de hoofdzaak van mijn verhaal kunnen ingaan. Er zijn bepaalde dingen die ik niet vernoemd heb. Eén van de dingen is 9 dat zowel ik als mijn familie lid waren van de Fatah beweging. Een ander punt dat niet is ~ besproken tijdens mijn zitting is dat ik in 2014 ervan verdacht werd dat ik samen heb gewerkt met bepaalde buitenlandse diensten. Ik heb ook in dit gesprek de tijdsduur van mijn straf gegeven. Ik heb toen gezegd dat het 7 jaar was (advocaat verbetert niet 7 maar 10), maar in werkelijkheid was het 9 jaar. Het is enkel een verbetering dat ik wou toebrengen. De zaken waren toen nog niet 100% duidelijk voor me en het verdict is ook gevallen vanuit de militaire rechtbank. Aangezien ik de voorbije maal niet de rechtbank heb gegeven. Nu wil ik zeggen dat het om de militaire rechtbank ging." (NPO, p.2)

Met betrekking tot het feit dat de factuur in augustus 2014 voor voedselpakketten tijdens de maand Ramadan in juni en juli 2014, zou de verzoekende partij het volgende antwoord willen geven: het zal niet ontgaan dat deze periode van juli 2014 ook de periode is van de oorlog in Gaza in 2014, daarom is het normaal dat facturen worden ontvangen nadat de oorlog voorbij is. De verzoekende partij had rechtstreeks contact met de manager van de supermarkt en had geen informatie over facturen en betaalmachines, temeer daar het niet met een boekhouden dat de verzoekende partij afhandelde, maar met een logistieke coördinator.

Verweerster vraagt zich af waarom de verzoekende partij de enige werknemer was die door de Hamas-regering werd gecontroleerd terwijl alle andere werknemers van de instelling met buitenlanders te maken hadden. De verzoekende partij verklaarde de origine van zijn problemen te hebben begonnen omwille van de stuk grond die werd gebombardeerd. Inderdaad heeft de verzoekende partij benadrukt dat "Nee, enkel ik bij (...). Omdat de zaak gelinkt is aan mij en aan onze grond." (NPO, p. 18) en ook benadrukt dat "fijk bedoel niet dat de problemen begonnen in 2014. Toen zijn ze Page I 10 beginnen denken dat ik voor de vijand werkte. In 2016, toen de grond werd gebombardeerd en toen ik ze gezien had, hadden ze besloten, waren ze er zeker van dat ik hen hierover had geïnformeerd omdat ik al in 2014 voor een buitenlandse organisatie werkte en dat ze me beschuldigden dat ik de buitenlanders die ons kwamen bezoeken, hen had geïnformeerd over wat ik gezien had op de grond. En de buitenlanders kwamen binnen via de Erez grens en ze hebben een zekere connectie met Israël en ze hebben gedacht dat ze Israël op de hoogte hebben gebracht van wat ik gezegd heb." (NPO, p. 15)

Het bombarderen van de grond was het element dat verdenkingen ontstaan in het hoofd van Harnas omdat hij vervolgens werkte met een organisatie "(...)" die buitenlanders opvangt, onder meer uit Israël. Dit is de reden waarom Harnas hem alleen vragen stelden over zijn activiteiten in de organisatie "(...)" en niet over de stuk grond. Het zou belachelijk zijn geweest omdat zijn probleem ter plaatse verband hield met zijn beschuldiging van het doorgeven van informatie over Hamas-leden aan buitenlandse partijen die naar de instelling ((...)) kwamen, vandaar hun vragen over de informatie die hij naar buitenlanders stuurde. Eindelijk wilden ze ook zeker weten dat de informatie die hij deelde, geen verband hield met beveiliging.

De verwerende partij doet alsof hij de reden niet begrijpt waarom de directeur van de organisatie hem niet kon helpen zijn probleem met Harnas op te lossen. Zijn probleem is inderdaad een veiligheidsprobleem dat verband houdt met het verzet van Al-Qassam en Harnas tegen Israël en de Palestijnse Autoriteiten. Het verzet tegen bezetting is voor hen een rode lijn die niet kan worden overschreden, dus niemand kan zich mengen in een probleem dat het verzet beïnvloedt, zelfs niet als het de leider van Harnas zelf is. Dit is de reden waarom de verzoekende partij verklaarde dat "fhij probeerde wel, maar het ging hier om een zaak waar niemand een inbreng kon doen, niemand kon tussenkomen eigenlijk. Iedere zaak die te maken krijgt met hun veiligheid, dan is het onmogelijk dat wie dan ook tussenkomt om iets te regelen. Zo gaat het bij de binnenlandse veiligheidsdienst, door hen is

degene die binnen zit, die is vermist. En degene die er in slaagt om naar het buitenland te gaan, is alsof hij opnieuw geboren wordt. Dat is een gezegde eigenlijk. U zegt: de directeur heeft geprobeerd om een oplossing te zoeken, wat heeft hij dan precies gedaan? Hij heeft geprobeerd om contact op te nemen met Harnas maar heeft niets kunnen bereiken. Het is een directeur die respect afdwingt en een belangrijke status heeft. Hoe vaak heeft de directeur geprobeerd om het op te lossen? Dat was gedurende de eerste maal dat ik zat opgesloten. De tweede maal was hij heel verbaasd. Ook in de eerste maal dat ik werd opgesloten, dan was het nog niet duidelijk. Niemand wist om welke reden ik was opgesloten. Wanneer ik het gevang verliet, heb ik ondervonden dat ik beschuldigd werd van een agent te zijn. Ik heb toen gezien dat de meeste mensen over me zeiden dat ik een agent was. Ik was toen 30 jaar oud en nog niet gehuwd en je moet weten dat het met zo'n reputatie onmogelijk is dat er maar één meisje uit Gaza met me zou willen trouwen." (NPO, p. 18) Met de bovenstaande verklaring bewijst de verzoekende partij niet te kunnen aan de directeur hulp vragen. Dat hij niets kan veranderen aan de zaak an worden aangenomen en dat hij vervolgens geen nieuwe poging heeft ondernomen of dat de verzoekende partij toen de zaak heeft gelaten voor wat het was, is aannemelijk en steunt de ernst van de door de verzoekende partij ingeroepen vrees.

Ook aangaande uw arrestatie voorafgaand aan uw dagelijkse aanmelding kunnen vragen worden gesteld, wat zijn invloed heeft op de ernst van uw vermeende vrees. Het is opmerkelijk dat de verzoekende partij - na het ontvangen van uw oproepingsbrief van 28 november 2016 - er toen gerust in was dat het goed ging aflopen, zeker gezien het feit dat Hamas de verzoekende partij sinds de voedselpakketten in het oog hield (CGVS, p. 12).

Dat hij toen geen flauw vermoeden had waarover het kon gaan, ook al had u toen niets nieuws gedaan waardoor ze hem konden beschuldigen (CGVS, p. 14), is begrijpelijke en aannemelijk. Bovendien was verzoeker na zijn eerste doorgang door de "gevangenis" –doos zeven maanden eerder vrijgelaten. Op basis hiervan kan de verzoekende partij er terecht van uitgaan dat het probleem is opgelost. Hij hoefde zich dus geen zorgen te maken. Deze hele paragraaf is uitsluitend gebaseerd op uitdrukkingen van de CGVS. Verwerende partij geeft zijn mening over hoe verzoekende partij had moeten reageren. Zo is het helaas niet gegaan. Daarom is dit een volledig achterhaald argument.

Wat betref de stuk grond het is volstrekt onjuist te beweren dat de verzoekende partij door al-Qassam werd geïnformeerd over hun strategie en over militaire plannen ter plaatse. Door naar zijn stuk land te gaan, realiseerde hij zich inderdaad dat er gaten in de grond zaten zonder de reden te kennen. Ten slotte verbiedt Harnas hem om erover te spreken onder bedreiging van wapens. Bovendien heeft de verzoekende partij verklaard dat "Ik had er ook een kleine kamer gebouwd, waar ik met bepaalde vrienden ging samen zitten. En ongeveer rond 10 maart heb ik me begeven naar ons stuk grond. Het was ongeveer in de late namiddag. En toen ik me op het stuk grond begaf, verschoot ik opeens omdat ik een stem hoorde die zei: stop waar je bent. Ik was verschoten en ik zag leden, ik weet niet van welke organisatie, maar van de Qassam brigade. Toen ze tegen mij zeiden stop, hadden ze hun hoofden bedekt met hoofdmaskers. En van ver riepen ze om te stoppen. Ze hebben hun hoofdmaskers aangetrokken en zijn tot bij mij gekomen. Ze zeiden: wat doe je hier? Ik zeg: dit is ons stuk grond en ik kom kijken hoe het gaat met mijn grond. Ik kom hier gewoon om te zitten om water te geven aan mijn bomen. Ze hebben me toen letterlijk gezegd. Deze mensen waren mensen die een gat groeven in de grond en daar een missiel platform installeerden, om van daar een missiel te lanceren. En ze hebben me dan gezegd: je hebt niets gezegd, je hebt niets gehoord, je bent op de hoogte van niets en als je spreekt, als je om het even wie hiervan op de hoogte brengt, ook al zijn het leden van de familie, dan krijg je onmiddellijk de doodstraf Dan zullen ze me doden, hebben ze gezegd. Ik heb dan besloten om weg te gaan. De grond is zichtbaar en 24 op 24 zijn er verkenningsvliegtuigen die boven Gaza vliegen. Ik had natuurlijk schrik want ik had schrik dat mijn familie zich zou begeven op de grond en dat ze zouden ontdekken dat het platform daar was ingesteld en dat ze op mijn familie zouden schieten. Ik heb mijn familieleden geïnformeerd en gezegd wat er gebeurd is en dat ze zich nooit meer mochten begeven op de grond. Zodat we niet het slachtoffer worden, zoals andere mensen reeds slachtoffer zijn geweest voor ons." (NPO, pp. 12-13) Afgezien van dit verslag wijst niets erop dat Al-Qassam zijn plannen aan verzoeker zou hebben bekendgemaakt. Bovendien, sinds wanneer zou een militaire terroristische organisatie met iedereen haar geheimen hebben gedeeld. Dat is alleen maar gezond verstand.

Met betrekking tot het verkopen van een land gebombardeerd door Israël, heeft de verwerende partij moeite om te geloven dat Hamas dit "vergiftigd geschenk" was geïnteresseerd en ook daar ze op deze manier meer in het vizier lopen van Israël. Persoonlijk weet de verzoekende partij niet waarom Al-Qassam dit land koopt. De raadsman van de verzoeker is er in ieder geval van overtuigd dat dit deel uitmaakt van de militaire strategieën van Al-Qassam (onwetendheid om deze reden is een bewijs dat Al-Qassam zijn plannen niet aan de aanvrager) in een grensgebied vooral omdat het gebied al door Israël is gebombardeerd, denkt Al Qassam waarschijnlijk dat Israël dit gebied niet langer zal bombarderen, aangezien het dat al heeft gedaan.

De verwerende partij vraagt zich af waarom de periode van één jaar tussen het bombardement, de vernietiging en de aankoop van de stuk grond. Het is duidelijk dat de verwerende partij de reden voor deze periode van één jaar helemaal niet begrijpt. Verzoekende partij legt uit dat er allereerst druk was om de grond te verkopen, maar dat de familie zich kon verzetten totdat het niet meer mogelijk was. De familie gaf toen toe onder druk van Hamas en verkocht het land. Bovendien heeft de verzoekende partij weliswaar verklaard dat "Eerst en vooral hebben ze gezegd: of jullie het willen of niet, we zullen de grond van jullie overkopen. We werden bedreigd. Ten tweede was de grond volledig verbrand. We konden er niet meer gaan zitten. We konden er niet meer gaan zitten, omdat het nu een grond was die door Hamas werd gebruikt en dat was veel te gevaarlijk voor ons. Dat was ook een reden waarom we besloten hebben om de grond te verkopen. Wanneer hebben ze jullie daar dan mee bedreigd? Dat was na de bombardementen op het land. Op welke manier hebben ze dat gedaan, was dat tijdens de oproeping of kwamen ze naar uw huis? Dus na de maal dat ik gedurende een maand was opgesloten, hebben ze een brief gestuurd naar mijn vader. Dat ze de grond wilden en dat we dat niet mochten weigeren. Wanneer zij de grond aankopen, moet je weten dat dit niet gebeurt in de naam van Al Qassam maar dat gebeurt op de naam van een gewone particulier. Aangezien zij degene waren die de controle hadden, hadden we geen andere optie dan in te stemmen." (NPO, p. 18)

Verwerende partij is van mening dat het niet aannemelijk is dat hij ter terechtzitting bij de DVZ geen informatie heeft kunnen geven over de straf waarvoor hij is veroordeeld of door welke rechtbank. Ondertussen bestaat het vonnis van 26 september 2019. En de zogenaamde onbegrijpelijke verklaringen van de verzoeker leiden volgens de CGVS niettemin tot een veroordeling door een militaire rechtbank van een gevangenisstraf van 9 jaar. De enige inconsistenties, gezien door de CGVS, zijn niet van aard om de inhoud van dit document ongedaan te maken. Verzoeker legt ook uit dat zijn advocaat in Gaza de familie heeft meegedeeld dat hij zonder verdere details bij verstek is veroordeeld omdat hij op dat moment geen proces had. De familie heeft de verzoekende partij begin oktober 2019 geïnformeerd, zonder verdere details te hebben, en dit was wat de verzoekende partij tijdens hun eerste hoorzitting had genoemd, behalve dat de straf op de basis van de woorden van de advocaat van de familie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat er geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten en hij aldus aannemelijk heeft gemaakt een gegrond vrees te hebben."

Verzoeker vervolgt dat hij behoort tot een sociale groep met name een familie van Fatah-aanhangers. Verzoeker meent dat hij ook behoort tot een kwetsbare sociale categorie, namelijk een familielid van een familie Fatah-aanhangers, die ook tot een gevangenisstraf werd veroordeeld in verband met een zaak betreffende spionage voor Israël. Wat het risico bij terugkeer is, wordt volgens verzoeker niet onderzocht door de verwerende partij.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift: *"Wat documenten betreft, het is puur en alleen een dwingende verklaring van de tegenpartij. Niets in zijn verklaringen, in de tijdelijkheid van de gebeurtenissen, maakt het mogelijk zijn opmerkingen in twijfel te trekken."*

Verzoeker hekelt dat nergens uit het administratief dossier kan blijken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met zijn profiel als *"een fatah aanhanger die behoort tot een familie waaraan de vader werkte voor de Palestijnse autoriteiten, met een vonnis van een militaire rechtbank die hem veroordeeld aan een gevangenisstraf van 9 jaar omwille van zijn medewerking met Israël (26 september 2019)." Er is hieromtrent geen specifieke COI terug te vinden in het administratief dossier. Het Commissariaat-generaal heeft naar mening van verzoeker niet voldaan aan zijn samenwerkingsplicht zoals uiteengezet in het arrest M.M. van het Hof van Justitie. Dat het Commissariaat-generaal zijn relaas niet geloofwaardig acht, ontslaat hem niet van de verplichting te onderzoeken of verzoeker zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 45 396 van 24 juni 2010).*

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift: *"De verzoekende partij heeft neergelegd een aantal documenten die wordt in betwisting door het CGVS. Om de documenten af te wijzen, baseert de tegenpartij zich op de bovenvermelde punten die geen invloed heeft op de waarde van de documenten.*

Met betrekking tot deze documenten, de raadsman van de verzoekende partij verwijst naar de nota van Nansen. Inderdaad, in de huidige praktijk is de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielaanvraag vaak doorslaggevend voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Er bestaat echter geen regel van internationaal of Europees recht dat een gebrek aan geloofwaardigheid zou moeten leiden tot de afwijzing van de vluchtelingenstatus, de asielaanvraag.

Het enige gevolg dat kan worden getrokken uit de beoordeling van de geloofwaardigheid, is de toepassing of aan de andere kant van het beginsel van het voordeel van de twijfel.

Dit principe houdt in dat bepaalde aspecten van de verklaringen van de aanvrager voor internationale bescherming die niet door documentaire of andere bewijzen worden gestaafd, zonder bevestiging worden aanvaard.

Artikel 4, lid 5, van de erkenningrichtlijn, omgezet in artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980, geeft de voorwaarden voor de toepassing van dit voordeel van de twijfel.

(...)

Deze bepaling is een uitnodiging om de aandacht niet te vestigen op bepaalde tekortkomingen in het verhaal van de verzoekende partij, maar om het geheel van zijn verhaal en profiel te beschouwen. Eerder dan bepaalde tekortkomingen van de medewerkingsplicht van de verzoeker te isoleren, moeten de lidstaten deze in het licht van het profiel van de verzoekende partij als geheel plaatsen.

Als zodanig is het enige gevolg van het algemene gebrek aan geloofwaardigheid van de verzoekende partij in deze bepaling dat het beginsel van het voordeel van de twijfel niet van toepassing kan zijn op die aspecten van de verklaringen van de verzoekende partij die niet worden gestaafd door schriftelijke bewijzen of door ander bewijs. Met andere woorden, als de verzoeker een verklaring afgeeft zonder deze te ondersteunen met fysiek bewijs en niet algemeen geloofwaardig wordt geacht, moet de verzoekende partij zijn beweringen verder onderbouwen voordat ze kunnen worden aanvaard. Als de aanvrager verklaringen aflegt zonder bewijsmateriaal, maar over het algemeen geloofwaardig lijkt, moeten deze verklaringen "niet worden bevestigd".

In dezelfde zin merkte Staffans op: "it is important to separate credibility assessment from general evidentiary assessment in asylum procedure and to consider credibility as a factor impacting on the value and weight of the evidence, but not on the theme of proof itself. The effect of testimony that is not credible is that the value of that testimony for evidentiary assessment is low or none, not that the theme of proof cannot be established. Hence, credibility assessment is not itself linked to assessment of the refugee status of the applicant - credibility is not a prerequisite for refugee status.

Kortom, het gebrek aan geloofwaardigheid hoeft niet noodzakelijk de uitkomst van de asielaanvraag te bepalen en de documenten moeten altijd worden geanalyseerd voordat wordt geconcludeerd dat de aanvrager van internationale bescherming over het algemeen een gebrek aan geloofwaardigheid heeft.

Nederlandstalige Kamers van Uw Raad neigen ertoe documenten af te wijzen zonder onderzoek. Deze redenering kan niet worden aanvaard. De verklaring (en de redenen waarom dat kan niet worden aanvaard) in het frans stond in het nota van Nansen. (Zie Stuk 4)

Niettemin, deze rapport bewijst oo dat de rechtspraak is aan het veranderen. (Zie RvV, n° 211 633 du 26october 2018, §2.3.2; RvV, n°203 664 du 8 mei 2018, §2.2.2; RvV, n°203 051 du 26 april 2018, § 2.2.2 ; RvV, n°207487 du 2 augustus 2018, § 2.3.2. 52 en ook zie: RvV, n° 209994 du 25 september 2018, RvV, n° 207 487 du 2 augustus 2018, § 2.4.3.4 ; RvV, n°210571 du 5 october2018; §2.4.2.2.)."

Verzoeker wijst voorts op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vervolgt dat wegens de actuele humanitaire - en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo menonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van "de-development". In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Het gebied wordt daarom tot op de dag van vandaag hermetisch afgesloten. De blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt een collectieve bestraffing uit van de bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de collectieve bestraffing van de burgerbevolking in

Gaza, in de vorm van de blokkade, en de regelmatige aanvallen door de Israëlische autoriteiten gericht op de burgerbevolking en essentiële infrastructuur, ervoor heeft gezorgd dat de burgerbevolking van Gaza in onmenselijke omstandigheden leeft in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoeker zich bij terugkeer niet in een onmenselijke situatie zal bevinden in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het Commissariaat-generaal stelt op basis van het arrest N. van het EHRM dat de socio-economische of humanitaire situatie slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een onmenselijke behandeling uitmaken. Verzoeker wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn onderzoek of humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM echter een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden. In zeer uitzonderlijke omstandigheden wordt een staat in dat geval verantwoordelijk gehouden voor dergelijke omstandigheden. Dit is de redenering vooropgesteld in het arrest N. In het omgekeerde geval wordt er een hogere beschermingsstandaard tegen een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM opgelegd aan de verdragsluitende staten. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest MSS. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, asielzoekers. In dat geval dient rekening gehouden te worden met de mogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, huisvesting, de kwetsbaarheid voor slechte behandeling en een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. De draagwijdte van het arrest MSS beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi & Elmi stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM vast in toepassing van de MSS-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of Internally displaced persons, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza, net zoals de Westelijke Jordaanoever, een door Israël bezet gebied is. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. Recentelijk kondigden de Israëlische autoriteiten bovendien aan dat ze de elektriciteitstoevoer naar Gaza verder zullen beperken. Dit zal leiden tot een humanitaire catastrofe. Verzoeker besluit dat de humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en op reguliere tijdstippen uitgevoerde militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van fundamentele mensenrechten en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten zoals het recht op leven, het recht op fysieke integriteit, drinkbaar water, elektriciteit, vrijheid van beweging, enzovoort zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De benadering van het arrest MSS, zoals bevestigd in het arrest Sufi & Elmi, dient naar mening van verzoeker dan ook op voorliggend geval toegepast te worden. Dit gezien de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals hierboven beschreven voor de volledige Gazaanse bevolking, die het slachtoffer is van de blokkade en in een openlucht gevangenis moet zien te overleven. Gelet op de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, kan naar het oordeel van verzoeker dan ook geconcludeerd worden dat het een persoon verplichten terug te keren naar een dergelijke onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie, een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker nog naar diverse persartikels, rapporten en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt bevestigd dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM (RvV 7 augustus 2015, nr. 150 535; RvV 16 februari 2017, nr. 182 381).

Uit de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt eveneens dat de Raad van mening is dat terugkeer naar Gaza problematisch is. Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans*

la bande de Gaza” van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het Commissariaat-generaal stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een *'unpredictable gateway'*. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligt, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van het UNHCR inzake artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden. Verzoeker wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 7 juni 2018, op basis waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1, D, lid 2 van het Verdrag van Genève. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1, D van het Verdrag van Genève bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinaï, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken.

Indien er toch twijfel zou zijn over de geloofwaardigheid van zijn relaas, vraagt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel zou worden toegekend.

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken:

- een oproepingsbrief van 9 juli 2018 met vertaling (stuk 2);
- Nansen Note 2019/1 *"Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag"* (stuk 3);
- Addendum Nansen Note 2019/1 *"Situatie in de Gazastrook tussen april en augustus 2019"* (stuk 4);
- Nansen Note 2018/03 *"Evaluation de la preuve en matière d'asile: l'actualité depuis l'arrêt Singh et autres c. Belgique"* (stuk 5).

2.2.2. Op 4 februari 2021 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarbij zij refereert aan de volgende stukken: de COI Focus *"Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 5 oktober 2020 en de COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te

werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) verzoeker doorheen zijn asielprocedure doelbewust de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door essentiële stukken achter te houden: verzoeker verklaarde op legale wijze en in het bezit van zijn eigen paspoort naar België gereisd te zijn en dat hij zijn paspoort kort na aankomst heeft verscheurd uit schrik omwille van een geldig Spaans visum teruggestuurd te worden naar Spanje. Het is echter weinig overtuigend dat verzoeker een dermate belangrijk document zomaar zou verscheuren, bijgevolg ontstaat het vermoeden dat verzoeker zijn reisdocument wel degelijk in zijn bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties om de erin vervatte informatie te verhullen. Zelfs als zou verzoeker dit document moedwillig hebben verscheurd, dan nog duidt zijn gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in zijn hoofde (ii) verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje, zijn verklaring dat anderen hem hadden aangeraden om geen verzoek in te dienen omdat de situatie van vluchtelingen in Spanje slecht zou zijn, kan niet zomaar worden aanvaard en verzoeker zet hiermee de ernst van zijn asielaanvraag danig op de helling. Bovendien heeft verzoeker, eens aangekomen in België, nog twintig dagen gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zijn uitleg dat hij nieuw was en niets wist en zich eerst wenste te informeren, kan bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard, verzoeker had reeds meerdere malen een visum aangevraagd en had dus voldoende tijd om een verzoek om internationale bescherming in Europa voor te bereiden (iii) tal van vaststellingen ertoe leiden dat geen geloof kan worden gehecht aan de feiten en asielmotieven zoals verzoeker die voorstelt, zo stroken zijn verklaringen vooreerst niet met de objectieve informatie in het dossier en met de gedane vaststellingen ten opzichte van vb. verzoekers Facebook-account: (1) er rijzen vragen omtrent het opleggen van een inreisverbod door Hamas, nadat verzoeker een Spaans visum had ontvangen: uit informatie in het dossier blijkt dat de grensovergang in de maanden juni en juli 2017 niet geopend was, waardoor het niet vaststaat dat Hamas hem het overschrijden van de grens in die periode geweigerd heeft of dat hun persoonlijk inreisverbod ten opzichte van verzoeker hiertoe de reden was, niemand kon in die periode

het land verlaten (2) aangaande verzoekers eerste visumaanvraag is het vreemd dat verzoeker een dermate risico neemt om zijn wagen te parkeren voor het bureau van de viceconsul, gezien zijn dagelijkse aanmelding bij Hamas en het feit dat hij het gevoel had door hen in de gaten te worden gehouden is het vreemd dat verzoeker niet de nodige voorzichtigheid aan de dag heeft gelegd bij zijn verplaatsing hiernaartoe (3) ook bij verzoekers tweede visum dat geldig was voor augustus en september 2017, wordt opgemerkt dat de grensovergang in augustus slechts vier dagen open was en in september niet voor personen die Gaza wensten te verlaten, hiermee is dus ook niet aangetoond dat Hamas hem de grensoverschrijding trachtte te verhinderen, inzake het document waarop het inreisverbod vermeld staat, wordt opgemerkt dat hierbij geen reden wordt vermeld en geen gewag wordt gemaakt van een termijn, verzoeker kan dit inreisverbod omwille van om het even welke reden ontvangen hebben en het betreft een kopie waarvan de echtheid niet kan worden nagegaan (4) na een blik op verzoekers Facebookpagina komt het inreisverbod verder op de helling te staan: verzoeker postte op 3 maart 2017 dat hij ingecheckt is in Caïro en op 8 maart 2017 terug incheckt te Gaza, hij laat dus uitschijnen dat hij vijf dagen in Egypte verbleven heeft, wat vreemd is gezien het inreisverbod dat tegen hem zou zijn uitgevaardigd. Dit ondermijnt ten stelligste de geloofwaardigheid van het inreisverbod. Frappanter is dat hij zich hierdoor vijf dagen niet is gaan aanmelden bij Hamas, nochtans een dagelijkse verplichting sinds 12 december 2016. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn dagelijkse aanmelding (iv) naast bovenstaande vaststellingen dienen er heel wat vragen gesteld te worden bij het aannemelijk karakter van zijn vervolgingsfeiten: (1) er is sprake van een fundamentele omissie ten aanzien van verzoekers interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ): het stuk grond dat verzoekers familie bezat is een sleutelelement in verzoekers asielmotieven, nochtans heeft hij hiervan geen melding gemaakt bij de DVZ (2) het feit dat Hamas hem al sinds 2014 in de gaten zou hebben gehouden, komt op de helling te staan door een aantal bijzonderheden in zijn relaas die erop wijzen dat het door hem geschetste tijdschema niet overeenstemt met de werkelijkheid (3) het is merkwaardig dat verzoeker als enige werknemer bij (...) werd geviseerd door Hamas, wat zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt (4) verzoeker blijft bijzonder vaag over de pogingen die de directeur zou hebben ondernomen om hem te helpen zijn problemen met Hamas op te lossen (5) er rijzen vragen over de arrestatie voorafgaand aan zijn dagelijkse aanmelding, wat een invloed heeft op de ernst van verzoekers vrees: het is niet aannemelijk dat verzoeker er gerust in was in het licht van de door hem ingeroepen vrees en er kunnen vragen worden gesteld bij het feit dat Hamas zeven maanden heeft gewacht om hem opnieuw op te roepen, hij zou immers kunnen ontsnapt zijn in die periode (6) ook inzake het stuk grond zijn er een aantal elementen op te merken die verzoekers geloofwaardigheid verder ondermijnen (7) daarnaast is het opmerkelijk dat Hamas nog steeds geïnteresseerd was om de verbrande grond te kopen, omdat ze daarmee meer in het vizier lopen van Israël, hierdoor wordt de verklaring van verzoeker ernstig in vraag gesteld dat Hamas zijn familie onder druk zou gezet hebben om de grond te verkopen, het is ook opmerkelijk dat er meer dan een jaar zit tussen de verkoop en het bombardement (8) het is opmerkelijk dat verzoeker zich na zijn vertrek uit Gaza amper geïnformeerd heeft over het vonnis dat werd uitgesproken, hij kent de precieze datum niet, bij de DVZ wist hij niet door welke rechtbank het werd uitgesproken, verzoeker legt geen coherente verklaringen af over de lengte van de gevangenisstraf, dit terwijl hij dagelijks contact heeft met zijn familie, er kan weinig geloof worden gehecht aan het door verzoeker neergelegde vonnis gezien het een kopie betreft (v) aan verzoeker, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) niet kan worden toegekend; (iii) de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn doch niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precaire omstandigheden leeft en uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen; (iv) er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook, (v) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (vi) de documenten die verzoeker voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Al deze motieven worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele

motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een eventuele terugkeer naar Gaza vermoord te worden door Hamas naar aanleiding van zijn veelvuldige arrestaties.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen geslaagde poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.4.3. Vooreerst merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat verzoeker doelbewust de Belgische autoriteiten tracht te misleiden door essentiële stukken achter te houden, met name zijn paspoort, dat hij verscheurd heeft of zou hebben laten verscheuren:

“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u doorheen uw asielprocedure doelbewust de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door essentiële stukken achter te houden. U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar België gereisd bent en dat u uw paspoort kort na uw aankomst in België heeft verscheurd omdat u schrik had dat u omwille van uw geldig Spaans visum teruggestuurd zou worden naar Spanje (CGVS, p. 11, verklaring DVZ, d.d. 26/09/2018, vraag 28, p. 10 - 11). Dat u een dergelijk belangrijk document zomaar zou verscheuren, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft verscheurd of heeft laten scheuren, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofdte. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de

door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.”

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij reeds heeft uitgelegd waarom hij zijn paspoort heeft laten verscheuren, dat de verwerende partij op de hoogte was van deze informatie maar deze niet heeft vermeld en dat dit een volkomen waarschijnlijke uitleg is. Verzoeker wijst er ook op dat het feit dat hij heeft toegegeven dat het paspoort werd verscheurd, relevant is, want hij had evengoed kunnen beweren dat zijn paspoort is gestolen.

Verzoeker gaat met deze kritiek echter volledig voorbij aan het motief dat zijn uitleg – die de verwerende partij wel degelijk uitdrukkelijk vermeldt in de bestreden beslissing: “omdat u schrik had dat u omwille van uw geldig Spaans visum teruggestuurd zou worden naar Spanje (CGVS, p. 11, verklaring DVZ, d.d. 26/09/2018, vraag 28, p. 10 - 11)” – niet overtuigt om volgende redenen: het reisdocument is voor Palestijnen een belangrijk document, zodat het vermoeden ontstaat dat verzoeker dit wel degelijk in zijn bezit heeft maar wenst achter te houden om de erin vervatte informatie te verhullen; zelfs als zou het effectief zijn verscheurd, dan duidt dit gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in verzoekers hoofde, op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, het CGVS mag van verzoeker dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet); het moedwillig verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft, dat verzoeker hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door hem ingeroepen vrees; zijn gedrag doet vermoeden dat hij wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van het paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die hij ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming; het gegeven dat verzoeker doelbewust documenten vernietigd heeft teneinde een grondig onderzoek van zijn verzoek te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat hij niet de waarheid vertelt maar brengen ook zijn algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven in het gedrang.

Waar verzoeker nog stelt dat hij wel zijn drie visa voor Spanje voorlegt, een kopie van de uitreisstempel en zijn boarding passes zodat de verwerende partij wel kan nagaan hoe verzoeker gereisd heeft en dat niet getwijfeld wordt aangaande zijn verklaringen over deze punten, merkt de Raad vooreerst op dat uit de bestreden beslissing wel blijkt dat hieraan wordt getwijfeld, zo blijkt uit verzoekers Facebook dat hij in maart 2017 enkele dagen in Egypte verbleven heeft wat hij niet vermeld heeft. Daarnaast benadrukt de Raad dat verzoeker enkel de informatie voorlegt die hij wenst, vb. zijn drie visa voor Spanje, maar dat uit de informatie die hij achterhoudt, namelijk de andere pagina's uit zijn paspoort, kan blijken of hij wel of niet reeds heeft gereisd. Nu verzoeker zijn paspoort niet voorlegt, kunnen de verwerende partij noch de Raad dit nagaan, wat een negatieve indicatie is voor verzoekers geloofwaardigheid en wat wijst op een gebrek aan medewerking.

2.3.4.4. De commissaris-generaal vermeldt bijkomend ook dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje, waar hij enkele dagen verbleef, en eens toegekomen in België nog twintig dagen heeft gewacht alvorens een verzoek in te dienen. In dit verband stelt verzoeker dat het geweten is dat verzoekers om internationale bescherming op de hoogte zijn van

de Dublin-Verordening en bijgevolg in het eerste land van aankomst geen verzoek om internationale bescherming indienen in de hoop aan deze verordening te ontsnappen, dit is ook een reden waarom verzoeker zijn paspoort verscheurde. België was verzoekers eindbestemming en hij heeft toegegeven dat hij niet in Spanje wilde blijven omdat de situatie voor vluchtelingen daar slechter is. Verzoeker stelt dat het niets bewijst dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje, dit is niet relevant om een vrees vast te stellen in geval van terugkeer naar Gaza. Hieruit kan geen negatieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid worden afgeleid, gezien verzoeker enkel niet teruggestuurd wilde worden naar Spanje.

De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee uitdrukkelijk aangeeft dat verzoeker de Europese regelgeving wenste te omzeilen, namelijk de Dublin III-Verordening. Hij wilde absoluut naar België komen omdat *“België een betere zorg draagt voor bescherming dan Spanje”*. In de Dublin III-Verordening worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kan geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van deze Verordening. Het komt de verzoeker niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Vervolgens heeft verzoeker in België nog twintig dagen gewacht om een verzoek in te dienen. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Verzoekers uitleg nu doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn uitleg dat hij zich in België nog wenste te informeren, bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond kan worden aanvaard, nu hij reeds meerdere malen een visum had aangevraagd en dus voldoende tijd had om zijn verzoek om internationale bescherming voor te bereiden.

2.3.4.5. De commissaris-generaal vervolgt pertinent dat tal van vaststellingen ertoe leiden dat geen geloof kan worden gehecht aan de feiten en asielmotieven die verzoeker uiteenzet, omdat zijn verklaringen niet stroken met objectieve informatie in het dossier en met de gedane vaststellingen ten opzichte van bv. zijn Facebookprofiel.

Verzoeker stelt dat er geen tegenspraak is tussen zijn verklaringen en de objectieve informatie dat de grenspost was gesloten, gezien hij uiteindelijk niet kon vertrekken. Verzoeker betwist hiermee volgend motief: *“Vooreerst kunnen er vragen worden gesteld bij de door u voorgestelde situatie of context omtrent het opleggen van een reisverbod door Hamas, nadat u Spaans visum had ontvangen. U verklaart dat u in 2017 – op het moment dat u de tansik probeerde te regelen om Hamas te omzeilen na uw problemen in 2014 en arrestaties in 2016 – er op het eerste visum slechts acht dagen overbleven vooraleer uw visum zou vervallen toen u uw vertrek probeerde te regelen (CGVS, p. 14 – 15). Gelet op het feit dat uw visum toen geldig was tot 30/06/2017 situeert zich dit ergens midden juni 2017. U verklaart dat Hamas toen uw naam van de tansik lijst heeft gehaald omwille van het reisverbod (CGVS, p. 15). Echter, volgens de beschikbare informatie die terug te vinden is in uw administratief dossier blijkt dat de grensovergang gedurende de maanden juni en juli 2017 niet geopend was. Ook indien u vroeger een poging zou hebben ondernomen in mei 2017 zou uw poging op niets uitgedraaid zijn daar de grensovergang in die maand ook gesloten was, uitgezonderd voor vier dagen maar enkel om mensen Gaza binnen te laten. De oversteek naar Egypte was gedurende de maand mei onmogelijk. Hierdoor staat het niet vast dat Hamas u de grensovergang geweigerd heeft of toch zeker dat hun persoonlijk reisverbod tegen u hiertoe de reden was. Niemand kon in die periode het land verlaten, waardoor ieders pogingen om toen het land te proberen verlaten geen positief resultaat opleverden. Dat Hamas u dan de toegang tot de grensovergang zou hebben ontzegd, kan u niet aannemelijk maken.”*

Door louter de gevolgtrekkingen hieruit van de commissaris-generaal te bekritisieren en tegen te spreken, ontkent verzoeker echter niet dat het geenszins vaststaat dat Hamas hem de grensovergang geweigerd heeft of toch zeker dat hun persoonlijk reisverbod tegen verzoeker hiertoe de reden was. Niemand kon in die periode immers het land verlaten, waardoor de pogingen van eender wie om toen het land te proberen verlaten geen positief resultaat opleverden. De Raad sluit zich bijgevolg aan bij dit motief.

Verzoeker vervolgt dat hij ten tijde van zijn eerste visumaanvraag (maart 2017) niet het gevoel had dat hij werd gadeslagen door Hamas, hij moest zich wel dagelijks aanmelden maar het was normaal om

zijn eigen auto te gebruiken en een 'normale instelling' te hebben. Verzoeker bekritiseert hiermee volgend motief: *"Aangaande uw eerste visumaanvraag is het eveneens vreemd dat u dermate risico neemt om uw auto te parkeren voor het bureau van het viceconsul (CGVS, p. 14). Gezien uw dagelijkse aanmelding bij Hamas en het feit dat u het gevoel had in de gaten te worden gehouden door Hamas (CGVS, p. 12) is het vreemd dat u niet met de nodige voorzichtigheid bent omgesprongen bij uw verplaatsing naar het bureau van BLS. Dat u zich toen zomaar voor het bureau parkeerde, is geen gedrag dat overeenkomt met iemand die vervolging vreest voor Hamas."*

Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij wel het gevoel had dat hij in de gaten werd gehouden door Hamas en dit sinds 2015 *"Maar ik werd wel gevolgd. Ik werd in het oog gehouden"* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12). Bovendien is het totaal ongeloofwaardig dat verzoeker, die zich dagelijks moest aanmelden bij Hamas, niet achterdochtig zou zijn en een 'gewone instelling' zou hebben en zonder meer met zijn auto naar het bureau van de viceconsul zou rijden en er openlijk parkeren, om een visum aan te vragen. Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is geen dienstig verweer.

Inzake het motief *"Ook bij uw tweede visum dat geldig was van 1 augustus tot 29 september 2017 kan dezelfde bevinding aangaande de mogelijkheden tot de grensoversteek vastgesteld worden. In de maand augustus 2017 was de grensovergang voor vier dagen geopend in beide richtingen en in september was de grens gesloten voor personen die Gaza wensten te verlaten. Hiermee is eveneens niet aangetoond dat Hamas u toen de grensovergang probeerde te verhinderen. Daar de grensovergang in die periode slechts vier dagen geopend was, is de kans miniem dat u toen daadwerkelijk een geslaagde poging kon ondernemen om het land te verlaten, zeker gezien het gegeven dat in augustus 2017 voornamelijk pelgrims de oversteek maakten. Bovendien heeft u niet aangetoond dat u in die periode van de geldigheidsduur van het tweede visum toen niet effectief het land heeft verlaten, daar u het CGVS geen inzage heeft gegeven in uw paspoort. Door uw paspoort niet neer te leggen – naar eigen zeggen omdat het verscheurd is (CGVS, p. 11) - kan u mogelijks andere stempels in uw paspoort proberen verhullen. Wat betreft het document waarin u het reisverbod staaft, dient te worden opgemerkt dat er geen reden voor uw reisverbod staat vermeld alsook wordt er geen gewag gemaakt van een bepaalde termijn waarin dit reisverbod van kracht is. Dit reisverbod kan u om eender welke reden hebben ontvangen. Bovendien betreft het een kopie waardoor de echtheid van het document niet kan worden nagegaan. Er rijzen dan ook heel wat vragen bij de authenticiteit van deze brief."* stelt verzoeker dat hij moest "profiteren van de eerste opening van Rafah", dat hij de Gazastrook probeerde te verlaten telkens de terminal werd geopend en dat het de Egyptische autoriteiten zijn die besluiten de grensovergang te Rafah te openen of te sluiten en dat Hamas daar niets mee te maken heeft. Deze uitleg *post factum* kan geen afbreuk doen aan dit motief. Hierboven werd reeds vastgesteld dat het niet voorleggen van zijn paspoort, een negatieve indicatie inhoudt voor de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Waar verzoeker stelt dat het niet in het belang is van Hamas om de reden van het inreisverbod op het document te vermelden, omdat dit het risico meebrengt dat het zijn geloofwaardigheid verliest met andere landen zoals Egypte, volstaat het erop te wijzen dat de authenticiteit van dit document niet kan worden nagegaan omdat het een kopie betreft, die gemakkelijk te manipuleren is met knip- en plakwerk. Daarnaast blijft het vaststaan dat, nu de reden er niet op wordt vermeld, verzoeker dit inreisverbod om eender welke reden kan hebben gekregen en dus niet noodzakelijk omwille van de reden die hij beweert.

Vervolgens uit verzoeker kritiek op volgende motief: *"Het door Hamas opgelegde reisverbod voor u persoonlijk komt bovendien verder op de helling te staan na een blik op uw Facebook-pagina. Op 3 maart 2017 post u op uw persoonlijke pagina dat u ingecheckt bent in Cairo te Egypte. Op 8 maart 2017 checkt u vervolgens terug in te Gaza. U laat uitschijnen dat u toen ongeveer vijf dagen in Egypte verbleven heeft, wat vreemd is, gezien het reisverbod dat tegen u zou uitgevaardigd zijn. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u weliswaar dat u in 2010 naar Egypte bent gereisd, maar geeft u vervolgens aan dat u voor uw definitieve vertrek niet meer buiten Gaza gereisd heeft (CGVS, p. 4), alsook maakt u nergens gewag van het feit dat Hamas u hiervoor de toelating zou hebben gegeven. U verklaart weliswaar dat u mensen gesproken heeft om het land te verlaten, maar u heeft toen nooit resultaat behaald (CGVS, p. 10). Dat u bovendien ogenschijnlijk tot Egypte bent geraakt, doet sterke vragen rijzen bij uw reisverbod en ondermijnt hiermee ten stelligste de geloofwaardigheid van dergelijk reisverbod. Frappanter nog is echter dat u hiermee eveneens blijk heeft dat u zich vijf dagen lang bent gaan aanmelden bij Hamas, wat nochtans een vereiste was vanaf 12 december 2016 (CGVS, p. 14). Toen u op 21 februari 2018 zich een dag niet bent gaan aanmelden, meldt u dat Hamas u als straf vijf*

dagen lang had opgesloten (CGVS, p. 14-15). Meer zelfs, u bevestigt dat u ervoor nooit een dag heeft gemist (CGVS, p. 19). Dat u, aldus uw Facebook, zich ook in maart 2017 enkele dagen niet zult hebben aangemeld, en dat blijkbaar zonder gevolg bleef gezien u het zelf niet vernoemt in uw vervolgingsfeiten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw dagelijkse aanmelding. U maakt tijdens uw persoonlijk onderhoud enkel gewag van 21 februari 2018 waar u zich vergat aan te melden (CGVS, p. 15, p. 19). Nergens tijdens uw persoonlijk onderhoud heeft u te kennen gegeven dat u op een ander moment niet verschenen bent op uw dagelijkse afspraak. Dat u in die periode naar Egypte zou zijn gereisd, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid wat vragen oproept ten aanzien van uw asielmotieven."

Verzoeker legt in het verzoekschrift uit dat hij erkent naar Egypte te zijn geweest van 3 tot 7 maart 2017, dat hij zijn inreisverbod pas ontvangen heeft op 16 maart 2017, dat hij niet over deze reis gesproken heeft omdat hem dat niet was gevraagd, dat dit feit openbaar was en gemakkelijk te vinden, wat gestaafd wordt door het feit dat de verwerende partij dit heeft gevonden. Verzoeker gaat er echter geheel aan voorbij dat deze uitleg strijdig is met zijn eigen verklaringen dat hij na 2010 niet meer buiten Gaza is geweest *"Heeft u ooit buiten Gaza gereisd, dus voor uw vertrek naar België? Nee, nooit. Enkel in 2010, maar dat was lang geleden, naar Egypte"* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4) *"Heeft u ooit nog pogingen ondernomen, naast eind 2017, begin 2018 om Gaza te proberen verlaten? Bedoelt u voor 2017? Heeft u daarnaast nog andere pogingen ondernomen om Gaza te verlaten? Natuurlijk toen ik mijn visum had behaald, heb ik geprobeerd, maar het is niet gelukt. Er werd dan een inreisverbod door de interne veiligheid opgestuurd. (...)"* (ibidem, p. 9). Verzoekers uitleg in het verzoekschrift doet bijgevolg geen afbreuk aan dit motief. Waar verzoeker uitlegt dat het niet problematisch was dat hij zich vier dagen niet ging aanmelden bij Hamas, omdat de reis *"werd uitgevoerd door een conferentie van een delegatie van de clan"*, de reizigers daarom gesteund werden door de Mokhtars en verzoeker in die periode nog geen visum had, betreft een *post factum* bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs en daarom geen afbreuk doet aan het motief.

2.3.4.6. Vervolgens stelt de commissaris-generaal terecht dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij het aannemelijk karakter van verzoekers vervolgingsfeiten.

Inzake de omstandigheid dat verzoeker tijdens het gehoor bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van het feit dat de problemen met betrekking tot het stuk grond aan de basis lagen van zijn arrestaties, bevestigt verzoeker dat het verhaal inzake het stuk grond één van de oorzaken is van zijn problemen. Hij wijst er echter op dat hij tijdens het gehoor bij de DVZ niet werd bijgestaan door een advocaat, dat het gehoor bij het CGVS aanvullende informatie betreft en details bevat die niet aan de DVZ konden worden verstrekt omdat de vragen daar beperkt waren en zich voornamelijk richtten op de gevangenisstraf en dat hem daar werd gezegd dat hij alle details wel later zou kunnen vertellen. Verzoeker wijst op zijn verklaring in het begin van het gehoor bij het CGVS waar hij stelde dat hij bepaalde zaken niet had kunnen vermelden.

De Raad merkt op dat verzoeker inderdaad aangegeven heeft dat hij bepaalde zaken niet had vermeld bij de DVZ (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 2 en 3). Verzoeker somt vervolgens op wat hij niet heeft vermeld (dit geeft hij ook letterlijk weer in het middel en dit wordt weergegeven op p. 17 van dit arrest), maar de problemen als gevolg van de grond die eigendom was van zijn familie komen daar echter niet in voor. Bijgevolg blijft deze omissie vaststaan. De loutere omstandigheid dat verzoeker niet werd bijgestaan door een advocaat tijdens dit gehoor, kan hiervoor geen verklaring zijn, gezien hij bij het CGVS wel werd bijgestaan door een advocaat en daar nog steeds niet vermeld heeft dat de grond één van de elementen was die hij niet had vermeld bij de DVZ.

2.3.4.7. Vervolgens bekritiseert verzoeker volgend motief: *"Het feit dat Hamas u al sinds 2014 in de gaten zou hebben gehouden, komt vervolgens op de helling te staan door een aantal bijzonderheden in uw asielrelaas. Zo verklaart u dat u op de tweede of de derde dag van de ramadanmaand een workshop had gepland maar deze kon helaas niet doorgaan omwille van de oorlog, waarop besloten werd om het voorziene budget voor het avondmaal tijdens deze workshop te gebruiken voor voedselpakketten (CGVS, p. 12). Na controle van de ramadanperiode in 2014 bleek dat deze van start ging op 29 juni 2014 en eindigde op 28 juli 2014. Om het feit te staven dat u toen voedselpakketten uitdeelde voor (...) legt u een document neer van de Al Rabee Market om de bestelling te staven (CGVS, p. 11). Dit document dateert echter van augustus 2014, reeds na het einde van de ramadan. Dit is opmerkelijk en komt niet overeen met het door u geschetste verhaal. Dat u sinds het uitdelen van de voedselpakketten zou zijn gevisieerd door Hamas wordt hiermee in vraag gesteld daar het door u geschetste tijdschema niet overeenkomt met de werkelijkheid."*

Verzoeker legt uit dat juli 2014 ook de periode is van de oorlog in Gaza en dat het daarom normaal is dat facturen worden ontvangen nadat de oorlog voorbij is, daarnaast had verzoeker enkel contact met de manager van de supermarkt en een logistiek coördinator, niet met de boekhouder. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker niet aantoonde dat of waarom het onmogelijk zou zijn om in een oorlogsperiode facturen op te stellen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het conflict in Gaza in de zomer van 2014 nog bezig was in augustus.

2.3.4.8. Inzake het motief dat het merkwaardig is dat verzoeker als enige werknemer van (...) geïnterviewd werd, stelt verzoeker dat hij verklaard heeft dat de zaak gelinkt was aan hem en aan de grond en dat hij daarom de enige persoon was binnen (...) die geïnterviewd werd, bovendien verklaarde verzoeker ook dat in 2016, toen de grond gebombardeerd was, Hamas er zeker van was dat verzoeker de vijand geïnformeerd had omdat hij al contacten had met buitenlanders sinds 2014. Daarom stelden ze hem enkel vragen over zijn activiteiten bij (...) en niet over het stuk grond, zijn probleem hield verband met de beschuldiging dat hij informatie over Hamas-leden doorgaf aan buitenlanders met wie (...) contact had. Verzoeker betwist hiermee volgend motief: *"Daarenboven is het merkwaardig dat u als enige werknemer bij (...) geïnterviewd werd door Hamas, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt (CGVS, p. 18). U haalt weliswaar aan dat de zaak gelinkt was tussen u en de grond, maar vreemd genoeg vroeg men tijdens uw dagelijkse aanmelding enkel naar uw activiteiten gedurende uw werkdag bij (...) (CGVS, p. 17). U benadrukt zelfs tot driemaal toe dat er niet werd gesproken over de grond (CGVS, p. 17). Het is dan ook vreemd dat geen enkele andere collega ooit werd benaderd om via hen informatie te verzamelen over buitenlanders of tegen u. Dat de andere werknemers steeds uit het vizier van Hamas bleven, is dan ook niet geloofwaardig en zet uw asielmotieven verder op de helling. Bovendien is het gewoonweg weinig aannemelijk dat Hamas enkel via u wenste te weten te komen wie van de buitenlanders bij jullie kwamen, waar ze verbleven, aten en sliepen (CGVS, p. 17). U werd er net van verdacht met de buitenlanders mee te werken en die te informeren (CGVS, p. 15). Om die reden moet u voor Hamas een uiterst onbetrouwbaar persoon zijn geweest. Waarom Hamas net aan u, iemand die ze verdenken tegen hen te zijn, zouden vragen inlichtingen te verzamelen en door te geven, kan niet begrepen en dus gevold worden."*

De Raad sluit zich aan bij dit motief. Het is inderdaad vreemd dat verzoeker benadrukt dat de info waarin Hamas geïnteresseerd was, de buitenlanders betrof waarmee hij contact had, maar dat zijn collega's met rust werden gelaten, terwijl zij ook contact hadden met buitenlanders. Dat enkel hij werd geïnterviewd, zou volgens verzoeker te maken hebben met het feit dat ze hem ervan verdachten informatie over de grond doorgespeeld te hebben aan Israël. In dit verband merkt de Raad op dat het dan inderdaad toch vreemd is dat Hamas hem geen vragen stelde over de grond (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p.17), die aan de basis lag van zijn geïnterviewd zijn door Hamas omwille van het verschaffen van informatie aan buitenlanders. Dat verzoeker het "belachelijk" vindt dat hem vragen zouden worden gesteld over de grond, doet hieraan geen afbreuk, gezien dit evenzeer een element is van het doorgeven aan informatie aan buitenlanders.

2.3.4.9. Inzake de omstandigheid dat de directeur van (...) hem niet kon helpen, ondanks het feit dat dit een belangrijke en gerespecteerde persoon is, en verzoeker hierover zeer vaag blijft, stelt verzoeker dat niemand zich kan mengen in een probleem dat het verzet van Hamas en Al-Qassam tegen Israël en de Palestijnse autoriteiten betreft. Vervolgens bevestigt en citeert verzoeker zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18) dat niemand kon tussenkomen en hij meent dat deze verklaring bewijst dat hij geen verdere hulp kon vragen aan de directeur. Door echter louter opnieuw te verwijzen naar zijn afgelegde verklaringen en deze te herhalen, doet verzoeker geen afbreuk aan het motief in dit verband in de bestreden beslissing, waarbij de Raad zich aansluit en het tot het zijne maakt.

2.3.4.10. Aangaande het motief: *"Ook aangaande uw arrestatie voorafgaand aan uw dagelijkse aanmelding kunnen vragen worden gesteld, wat zijn invloed heeft op de ernst van uw vermeende vrees. Het is opmerkelijk dat u – na het ontvangen van uw oproepingsbrief van 28 november 2016 – er toen gerust in was dat het goed ging aflopen, zeker gezien het feit dat Hamas u sinds de voedselpakketten in het oog hield (CGVS, p. 12). Dat u toen geen flauw vermoeden had waarover het kon gaan, ook al had u toen niets nieuws gedaan waardoor ze u konden beschuldigen (CGVS, p. 14), is niet aannemelijk. Nochtans hadden ze ook tijdens uw eerste arrestatie geen duidelijke aanwijzingen gehad voor een concrete beschuldiging. Dat u er deze keer gerust op was, is gewoonweg niet aannemelijk in het oog van de door u ingeroepen vrees. Verwacht mag worden dat u zich de nodige zorgen zou maken, zeker omdat u op 16 maart 2016 een maand werd gearresteerd zonder enige terechte beschuldiging. Dat u toen dacht dat u dezelfde dag terug zou kunnen beschikken zonder problemen, kan niet overtuigen."*

Bovendien kunnen vragen worden gesteld bij het feit dat Hamas vervolgens zeven maanden zou wachten om u nogmaals op te roepen. Dat Hamas toen niet vroeger tot de actie overging om u andermaal op te roepen, is opmerkelijk. Verwacht mag worden dat, indien Hamas u daadwerkelijk te grazen wou nemen, dat ze al eerder een poging zouden hebben ondernomen. Door een periode van zeven maanden te wachten gaven ze u de kans om uit de mazen van het net te glippen en aan hen te ontkomen. Dat u in die periode uw leven op een normale manier kon verderzetten en u in die periode niets van Hamas vernomen heeft, getuigt niet van de minste nood dat Hamas u verder zou blijven viseren (CGVS, p. 14, p. 16). Verwacht mag worden dat ze in die periode reeds een poging zouden hebben ondernomen, gezien de vasthoudendheid van Hamas na uw tweede arrestatie. Dat ze toen nagelaten hebben om actie te ondernemen, ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van uw vermeende vrees. Om deze oproeping van 28 november 2016 te staven legt u uw oproepingsbrief neer. Op deze oproepingsbrief staat echter geen reden vermeld, waardoor niet vaststaat dat u omwille van dezelfde feiten zou zijn opgeroepen. U kan om eender welke reden zijn opgeroepen en dit toont niet aan dat u omwille van het stuk grond of uw job bij (...) zou zijn opgeroepen.” beperkt verzoeker zich tot de vaststelling dat het wel begrijpelijk en aannemelijk is dat verzoeker geen flauw vermoeden had waarover het kon gaan, verzoeker was zeven maanden eerder vrijgelaten en dacht dat het probleem was opgelost. Verzoeker benadrukt dat de verwerende partij hier enkel een mening geeft over hoe verzoeker had moeten reageren, maar dat dit geen argument is.

In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker louter ontkent wat de verwerende partij stelt maar dat een loutere ontkenning niet volstaat om aan dit motief afbreuk te doen. Het is inderdaad zo dat verzoeker een eerste keer in maart 2016 werd meegenomen, opgesloten, ondervraagd en gefolterd gedurende een maand zonder dat er een duidelijke aanwijzing was voor een concrete beschuldiging dat verzoeker informatie had doorspeeld of een agent was. Bijgevolg kon verzoeker bij een nieuwe oproeping weten dat er opnieuw geen duidelijke aanwijzing voor een concrete beschuldiging nodig was, waardoor het inderdaad niet aannemelijk is dat hij zich geen zorgen maakte. Dit is niet louter een mening over hoe verzoeker had moeten reageren, dit is een logische gevolgtrekking in het licht van verzoekers verklaarde vrees.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker niet ingaat op het feit dat Hamas hem zeven maanden ongemoeid liet en hem zo de kans gaf om aan hen te ontkomen. De Raad meent dat dit inderdaad aantoonde dat de ernst van verzoekers vrees hierdoor wordt ondermijnd, zeker als men er rekening mee houdt dat Hamas hem later nooit met rust liet: na zijn tweede arrestatie moest verzoeker zich elke dag komen melden en ze straffen hem als hij dit eens niet deed.

2.3.4.11. Vervolgens uit verzoeker kritiek op volgend motief: *“Ook wat betreft het stuk grond zijn er aantal elementen op te merken die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. Zo is het vooreerst vreemd dat de leden van Qassam u niet gewoon wegstuurden op het moment dat u een eerste voet op uw grond zette, zonder meer. In de plaats daarvan gaven ze net hun geheime militaire plannen prijs, terwijl deze leden allerm minst wisten wie u was en of u te vertrouwen was (CGVS, p. 12-13). U haalt aan dat ze u zouden hebben bedreigd met de doodstraf indien u iemand op de hoogte zou brengen van hun plannen (CGVS, p. 13). Vanzelfsprekend is het frappant dat de leden van Qassam dit gewoonweg zouden zeggen, terwijl ze u met hun militair geweld ook gewoon van uw grond konden drijven. Meer nog, er mag worden verwacht dat deze personen zich op voorhand zouden hebben geïnformeerd naar de eigenaar van de grond om zich ervan te vergewissen of die hen goedgezind stond zodat hun plannen met succes konden worden uitgevoerd. Op die manier hadden ze moeten weten dat het, gezien uw geschiedenis met Hamas en op basis van de politieke voorkeur van uw gehele familie (CGVS, p. 13), een enorm risico was van hen om net op de grond van uw familie een lanceerbasis voor hun raketten te installeren. De door u geschetste gebeurtenissen en context lijken door bovenstaande bevindingen dan ook allerm minst aannemelijk.”*

Verzoeker stelt dat hij niet door Al-Qassam werd geïnformeerd over hun strategie en hun militaire plannen ter plaatse. Hij ging gewoon naar dit stuk land en realiseerde zich dat er gaten in de grond zaten, zonder de reden ervan te kennen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij het volgende zei: *“En toen ik me op het stuk grond begaf, verschoot ik opeens omdat ik een stem hoorde die zei: stop waar je bent. Ik was verschoten en ik zag leden, ik weet niet van welke organisatie, maar van de Qassam brigade. Toen ze tegen mij zeiden stop, hadden ze hun hoofden bedekt met hoofdmaskers. En van ver riepen ze om te stoppen. Ze hebben hun hoofdmaskers aangetrokken en zijn tot bij mij gekomen. Ze zeiden: wat doe je hier? Ik zeg: dit is ons stuk grond en ik kom kijken hoe het gaat met mijn grond. Ik kom hier gewoon om te zitten om water te*

geven aan mijn bommen. Ze hebben me toen letterlijk gezegd. Deze mensen waren mensen die een gat groeven in de grond en daar een missiel platform installeerden, om van daar een missiel te lanceren. En ze hebben me dan gezegd: je hebt niets gezegd, je hebt niets gehoord, je bent op de hoogte van niets en als je spreekt, als je om het even wie hiervan op de hoogte brengt, ook al zijn het leden van de familie, dan krijg je onmiddellijk de doodstraf.” (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13). Hieruit blijkt dat verzoeker zag dat leden van de Al-Qassam brigade een gat in de grond aan het graven waren en dat ze een lanceerplatform voor raketten installeerden. Ze beseften duidelijk dat verzoeker wist wat er gaande was want ze bedreigden hem met de dood mocht hij ook maar iets vertellen. Verzoeker stelt dat hieruit niet blijkt dat Al-Qassam hem informeerde over hun strategie en militaire plannen ter plaatse en dat “afgezien van dit verslag” niets erop wijst dat Al-Qassam zijn plannen aan verzoeker bekend maakte. De Raad stelt echter samen met de verwerende partij vast dat uit verzoekers verklaringen, hierboven weergegeven, wel degelijk blijkt dat hij op de hoogte was van het feit dat de Al-Qassam brigade gaten in de grond van verzoekers familie groef om een lanceerplatform voor raketten te bouwen. Hierdoor geeft Al-Qassam wel degelijk geheime militaire plannen prijs, terwijl ze verzoeker van de eerste keer hadden kunnen wegsturen. Hieruit blijkt evenzeer dat verzoeker ervan op de hoogte was dat de gaten in de grond dienden om een lanceerplatform voor raketten te bouwen. Door louter een andere interpretatie te geven aan zijn afgelegde verklaringen, vermag verzoeker geen ander licht te werpen op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Daarnaast laat verzoeker het motiefonderdeel ongemoeid dat het niet logisch is dat Hamas zich niet eerst informeerde wie de eigenaar van de grond was, omdat het voor hen *in casu* een enorm risico was om een lanceerplatform voor hun raketten te installeren op een grond die toebehoorde aan een Fatah-familie (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3).

2.3.4.12. Met betrekking tot de verkoop van de verwoeste grond stelt verzoeker dat hij ook niet weet waarom Al-Qassam deze grond koopt en dat het misschien is omdat dit deel uitmaakt van de militaire strategieën van Al-Qassam in een grensgebied, mogelijk denkt Al-Qassam dat Israël dit gebied niet langer zal bombarderen, aangezien ze dit al hebben gedaan.

Verzoekers bevestiging dat hij niet weet waarom Hamas deze grond wilde kopen en zijn giswerk naar een mogelijke reden, doen echter geen afbreuk aan het feit dat ernstig in vraag wordt gesteld waarom Hamas deze grond wilde kopen.

Inzake de periode van één jaar die verstreek tussen het bombarderen van de grond en de verkoop aan Hamas, legt verzoeker uit dat er wel degelijk druk was maar dat de familie zich gedurende een jaar kon verzetten tegen de verkoop, na een jaar gaven ze toe aan de druk en verkochten ze. Hij verwijst ook naar zijn verklaringen in dit verband. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat het opmerkelijk is dat Hamas geïnteresseerd is in een vernietigde grond die in het vizier lag van Israël en dat er niet werkelijk een druk werd gelegd op verzoeker en zijn familie, verzoeker werd in die tijd immers dagelijks ondervraagd door Hamas maar heeft hierover niet gesproken (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17).

Dat verzoeker de naam niet kent van de persoon die het stuk grond gekocht heeft, legt hij uit door zijn verklaring in dit verband te herhalen. Het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen vermag echter geen afbreuk te doen aan de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal in dit verband.

De Raad sluit zich aan bij het uitgebreid en pertinent motief daarover in de bestreden beslissing: *“Nadat u weg werd gedreven door de mannen van Qassam werd kort daarop het stuk grond gebombardeerd, met name op 16 maart 2016 (CGVS, p. 13). Dat Hamas dan vervolgens uw familie had gedwongen tot verkoop is allerm minst vreemd te noemen. De grond was namelijk volledig verbrand, zegt u zelf (CGVS, p. 18). Dit niet enkel voor jullie familie, maar ook voor Hamas. Dat Hamas dan nog steeds geïnteresseerd is in de grond is opmerkelijk daar ze op deze manier meer in het vizier lopen van Israël. Op deze manier is de grond een vergiftigd geschenk. Dat Hamas uw familie onder druk zou hebben gezet om de grond te verkopen, wordt hiermee ernstig in vraag gesteld. Dat Hamas vervolgens meer dan een jaar pogingen zou ondernomen hebben zonder verdere stappen te ondernemen, is eveneens opmerkelijk. U verklaart dat Hamas uw vader benaderde via een persoon uit de wijk en dit nadat u een maand opgesloten zat, hiermee verwijzend naar uw arrestatie in maart 2016 (CGVS, p. 18). De verkoop werd pas gesloten op 11 juni 2017 (CGVS, p. 10). Het is opmerkelijk dat er meer dan een jaar zit tussen de verkoop en het bombardement. Indien Hamas daadwerkelijk op de grond aasde, kan worden verwacht dat ze het proces probeerden te versnellen en de verkoop reeds eerder probeerden af te sluiten. Dat ze nagelaten hebben dit te doen, roept vragen op. Vervolgens is het niet aannemelijk dat*

Hamas tijdens uw dagelijkse aanmelding niet meer gesproken heeft over het stuk grond (CGVS, p. 17). Nochtans werd de grond pas verkocht op 11 juni 2017 terwijl u zich dagelijks moest aanmelden sinds uw arrestatie van 28 november 2016. Dat ze toen niet over de grond zouden hebben gesproken, ondermijnt ten stelligste uw geloofwaardigheid, daar dit de oorspronkelijke reden was van uw arrestaties. Dat Hamas nagelaten heeft om u verder onder druk te zetten om het stuk grond alsnog te verkopen, is opmerkelijk. Verwacht mag worden dat ze uw vader meer onder druk zouden zetten om te verkopen, daar ze uw dagelijkse oproeping achter de rug hadden om hem sneller te doen verkopen. Dat u vervolgens de volledige naam niet kan geven van de persoon die toen de grond gekocht heeft, is eveneens opmerkelijk (CGVS, p. 18). Daar het stuk grond de oorsprong is van uw problemen mag worden verwacht dat u op de hoogte bent van alles wat met dit stuk grond te maken heeft en dat u kennis heeft van de nodige details. Dat u nagelaten heeft om zich te informeren wie toen achter de verkoopovereenkomst zat, is opmerkelijk. Uw asielmotieven en de ernst van uw vermeende vrees worden hierdoor verder in vraag gesteld."

2.3.4.13. Ten slotte stelt verzoeker inzake zijn veroordeling tot een gevangenisstraf van negen jaar door een militaire rechtbank dat zijn advocaat in Gaza zijn familie heeft ingelicht zonder verdere details omdat er op dat moment geen proces was en dat zijn familie hem dan heeft ingelicht, ook zonder verdere details. Daarom gaf verzoeker geen verdere details bij de DVZ, hij wist enkel wat de advocaat aan de familie had verteld.

Verzoekers uitleg doet geen afbreuk aan het feit dat hij in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 3.2, p. 1) verklaard heeft dat zijn familie in september 2019 op de hoogte werd gebracht van dit vonnis en dat hij bij het CGVS verklaarde dat het vonnis dateert van oktober of november 2019 (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19). Dit is opmerkelijk, gezien het belang van dit vonnis aangaande een toch wel zware gevangenisstraf van negen jaar voor verzoeker. Er kan worden verwacht dat hij zich hierover verder informeerde en eventueel zelf contact opnam met zijn advocaat in Gaza, verzoeker heeft immers elke dag contact met zijn familie daar (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Bijgevolg getuigt het gedrag van verzoeker van weinig interesse in deze veroordeling, wat een negatieve indicatie inhoudt voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De Raad merkt daarnaast op dat verzoeker enkel een kopie van dit vonnis heeft neergelegd. Er kan weinig waarde worden gehecht aan een kopie gezien de echtheid hiervan niet kan worden nagegaan. Bovendien kunnen dergelijke documenten enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is.

2.3.4.14. Verzoeker vervolgt dat hij een risicoprofiel bezit doordat hij deel uitmaakt van een familie die gekend is als een *pro Fatah*-familie. Hij verwijst naar zijn verklaringen waaruit blijkt dat zijn vader een vaste werknemer bij de overheid van Fatah is, dat zijn oom aan moederskant ook lid is, net als de neven van zijn vader en hijzelf ook sinds 2005. Hij verwijst ook naar zijn veroordeling door een militaire rechtbank op 29 september 2019 tot een gevangenisstraf van negen jaar. Verzoeker meent dat hij dus deel uitmaakt van een sociale groep. Het CGVS heeft de mogelijkheid niet onderzocht van een terugkeer naar Gaza na twee jaar afwezigheid van een persoon wiens naaste familieleden onderdeel zijn geweest van de Palestijnse autoriteit. Er bestaat een objectief risico te worden gearresteerd aan de grenspost voor aanvullend onderzoek met de methoden van Hamas.

De Raad wijst er vooreerst op dat, zo verzoeker tot de sociale groep of "*kwetsbare sociale categorie*" zou behoren van "*een Fatah-aanhangers familie*", het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De verzoeker om internationale bescherming moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de vluchtelingenrechtelijke zin waartegen een staat niet wil of niet kan beschermen, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekers verklaringen zijn immers totaal niet geloofwaardig en er kunnen heel wat vragen worden gesteld bij het aannemelijk karakter van de vervolgingsfeiten die hij aanvoert, zoals hierboven uiteengezet. Bijgevolg kan verzoeker met het louter verwijzen naar een sociale groep niet volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker aanvoert dat nergens uit blijkt dat het CGVS rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker, "*een fatah aanhanger die behoort tot een familie waaraan de vader werkte voor de Palestijnse autoriteiten, met een vonnis van een militaire rechtbank die hem veroordeeld aan een gevangenisstraf van 9 jaar omwille van zijn medewerking met Israël (26 september 2016)*", dat niet blijkt dat het CGVS onderzocht heeft welke soort behandeling of marteling verzoeker heeft ondergaan tijdens

zijn detentie en welk risico dit kwetsbaar profiel loopt, dat er geen specifieke COI terug te vinden is in het administratief dossier, herhaalt de Raad dat verzoekers verklaringen totaal niet geloofwaardig zijn en dat heel wat vragen kunnen worden gesteld bij het aannemelijk karakter van de vervolgingsfeiten die hij aanvoert, zoals hierboven uiteengezet. Bijgevolg kan verzoeker met het louter verwijzen naar een kwetsbaar profiel niet volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker aanvoert dat het feit dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig wordt geacht, de verwerende partij er niet van ontslaat te onderzoeken of verzoeker zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij een terugkeer, wordt verwezen naar punten 2.3.5.4. en 2.3.5.5. van dit arrest.

2.3.4.15. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.4.16. Verzoeker legt bij het verzoekschrift een oproeping voor met vertaling (stuk 2) die dateert van 9 juli 2018, dit is van na zijn vertrek uit Gaza op 7 juni 2018. Hieruit blijkt dat verzoeker opgeroepen wordt om zich dezelfde dag, 9 juli 2018, aan te melden bij een politiebureau.

De Raad merkt op dat verzoeker enkel een foto van een kopie van deze oproeping heeft neergelegd. Er kan weinig waarde worden gehecht aan een kopie gezien de echtheid hiervan niet kan worden nagegaan. Bovendien kunnen dergelijke documenten enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is.

2.3.4.17. De overige door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen evenmin de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“De overige door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie niet in positieve zin ombuigen. U legt uw rijbewijs, uw identiteitskaart, uw diploma's, een attest van het Rode Kruis en uw geboorteakte neer. Deze tonen uw Palestijnse herkomst, identiteit en studies aan, wat hier niet wordt betwist. U legt vervolgens een verklaring neer van uw werkgever en uw bankuittreksels om aan te tonen dat u werkzaam was voor (...). Dit staat hier eveneens niet ter discussie. Echter, dat u omwille van uw job bij (...) een vervolgingsvrees ten aanzien van Hamas koestert, wordt met deze documenten niet aangetoond. Vervolgens legt u de verkoopakte neer van het stuk grond van uw vader. Op dit document wordt de officiële verkoop geregistreerd, maar dit toont niet aan dat de tegenpartij een aanhanger was van Hamas of dat u het stuk grond onder dwang van Hamas moest verkopen, alsook dat hiermee een link met uw arrestaties bestaat, is hiermee niet aangetoond. U legt medische attesten neer over uw vader. U verklaart dat uw vader ziek is geworden door de situatie (CGVS, p. 10). Deze documenten tonen echter enkel aan dat uw vader daadwerkelijk medische problemen ervaart, maar kunnen geen uitsluitsel geven over de oorzaak van zijn problemen. De Spaanse uitnodiging komt daadwerkelijk van uw nicht, maar zegt niets over de reden waarom u een uitnodiging ontving. Hiermee heeft u geen link met uw vervolgingsvrees aangetoond. Ook het verzekeringsattest met betrekking tot uw eerste visum zegt niets over uw persoonlijke vervolgingsvrees, net zoals de door u neergelegde visa en de bijhorende betalingsbewijzen ook niets zeggen over de door u aangehaalde feiten. U legt vervolgens een verklaring neer van Fatah van uw eigen lidmaatschap, alsook van uw vader, broer en oom. In deze documenten wordt gewag gemaakt dat u en uw familieleden aanhangers waren van Fatah en dat uw familieleden toegewijd waren aan de Palestijnse Autoriteit, maar tonen niet aan dat u omwille van uw lidmaatschap of de werkzaamheden van uw familieleden geïncrimineerd zou zijn geweest door Hamas. Zelf heeft u ook niet meer deelgenomen aan activiteiten van Fatah sinds 2005 (CGVS, p. 8). Op de oproepingsbrief daterend van na uw vertrek uit Gaza staat eveneens geen reden vermeld, waardoor u om het even welke reden kan zijn opgeroepen. U legt tot slot ook uw boardingpasses en uitreisstempel neer. Deze bevestigen enkel uw reis van Egypte naar België maar zeggen eveneens niets over uw persoonlijke problemen.”

De kritiek die verzoeker onder verwijzing naar de “Nansen Note – 2018/03” (verzoekschrift, stuk 5) uit op de rechtspraak van de Nederlandstalige kamers van de Raad met betrekking tot de beoordeling van

documenten is *in casu* niet dienstig. Uit het voorgaande blijkt dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd ter staving van zijn persoonlijk relaas werden onderzocht en niet eenvoudigweg terzijde werden geschoven omwille van zijn ongeloofwaardige verklaringen. Verzoeker uit geen kritiek op de inhoudelijke bespreking van deze documenten, zodat de Raad zich hierbij aansluit.

2.3.4.18. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.4.19. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene actuele situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar hetgeen volgt.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.2. De Raad benadrukt verder dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

2.3.5.3. Verzoeker is vooreerst van mening dat wegens de actuele humanitaire- en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-131).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.3.5.4. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "*Operatie Beschermde Rand*" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook. Echter, uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Bijgevolg moet verzoeker aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens voormeld verdragsartikel geschonden kan worden geacht, hetgeen impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij zal belanden in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt:

“U verklaart dat u woonachtig was in Al Tuffah, in een huis dat eigendom was van uw vader (CGVS, p. 4). U heeft een universiteitsdiploma behaald van businessmanagement. Uw studies werden bekostigd door uw vader (CGVS, p. 6). Na uw studies was u aanvankelijk werkzaam als taxichauffeur. U maakte hiervoor gebruik van uw eigen wagen (CGVS, p. 6). Eind 2012 ging u aan de slag bij (...), waar u midden 2016 een vast contract kreeg (CGVS, p. 6; p. 12). U heeft een zus die in de Verenigde Arabische Emiraten verblijft en daar werkzaam is als lerares. Uw broers in Gaza handelen allemaal in kolen voor een shisha en u heeft ook twee broers die studeren (CGVS, p. 5). Uw inkomen was voldoende om rond te komen in Gaza (CGVS, p. 8). U heeft uw reisweg naar België volledig zelf bekostigd (CGVS, p. 9).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Verzoeker kan dan ook niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

2.3.5.5. De Raad oordeelt dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinaï en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019, die in de bestreden beslissing vermeld wordt en zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’) en uit de COI Focus “*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*” van 3 september 2020, die vermeld wordt in de aanvullende nota, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in

België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoeker over zijn identiteitskaart beschikt (administratief dossier, map met documenten, stuk 2), zodat kan worden aangenomen dat hij de nodige documenten kan verkrijgen om toegang te krijgen tot de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *"Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bermbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, waarvan de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De argumentatie in het verzoekschrift is immers niet van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen, wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Verzoeker brengt echter geen informatie bij waaruit kan blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Cairo en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018 tot begin 2020, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week open (van zondag tot en met donderdag). De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Deze werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve coronatest voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Er wordt echter opgemerkt dat verschillende landen nationale *lockdowns* hebben afgekondigd en hun grenzen tijdelijk hebben gesloten in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoeker brengt, behoudens blote beweringen, ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede wordt nog benadrukt dat de COVID-19 pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Aldus toont verzoeker niet aan dat hij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook ten gevolge van de pandemie veroorzaakt door het coronavirus.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 en de COI Focus "*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*" van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van *Egyptair*. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met *Egyptair*. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld

heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas omwille van zijn veroordeling door een militaire rechtbank nadat hij beschuldigd werd van het doorgeven van informatie aan buitenlanders en omwille van de banden van hemzelf en van verschillende van zijn familieleden met Fatah, kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat voorafgaat. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij te dezen verwijst naar de arresten nr. 215 224 van 16 januari 2019 en nr. 216 474 van 7 februari 2019, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

2.3.5.6. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire” van 7 juni 2019, de COI Focus “Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019 die zich in het administratief dossier bevinden en de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 5 oktober 2020 die bij aanvullende nota is overgemaakt, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur teneinde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de

vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de *“deal van de eeuw”* door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging

van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1.125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "*relatief hoog*", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". OCHA registreerde sinds het begin van de demonstraties in maart 2018 in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19 pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, besluit de Raad dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza (stuk 4 bij het verzoekschrift), die in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Verzoeker laat verder na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.3.5.7. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET